

**Düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım!
Haklarımız ve geleceğimiz için
sınıfa karşı sınıf!**

Doğayla uyumlu, insana yararlı planlı yerleşimler; ulaşım, barınma, eğitim, sağlık vb. gibi sorunların köklü ve kalıcı çözümü; deprem vb. doğal afetlere karşı korunaklı bir toplum; tüm toplumun kamusal hizmetlere parasız ve eşit erişimi gibi en doğal insani hedefler ise kapitalizmin boyunu fersah

fersah aşar. Bu hedeflere ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet tekeline dayalı sömürü ve kölelik düzeninin yıkılmasıyla, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin üretime ve yönetime aktif ve bilinçli katıldığı bir toplumsal düzende ulaşılabilir. Bunun adı sosyalizmdir!

s.3

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 10
8 Mart 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Gerici kuşatmayı ancak işçi sınıfı kırabilir!

Kani Beko'ların grev düşmanlığı

DİŞK'i DİSK yapan tarihe dair güzellemeler yapanların, bu mirasın üzerinden koltukları işgal edenlerin geldiği nokta ibret vericidir.

Uzun soluklu bir devrimci yürüyüş!

Oher zaman bir devrimci olarak yaşadı. "Bir partiye sığmayan" bu soluklu ve emektar devrimci, buna uygun bir sahiplenmeyle sonsuzluğa uğurlandı.

Kapitalist küresel ekonomide "baharın" sonu

Kapitalizmin tarihi bir bunalımlar tarihidir. Çünkü onun işleyişi krizleri kaçınılmaz kılmakta ve sürekli hale getirmektedir.

Burjuvazinin ümidi: Kornilov'un darbesi

s.10

TKİP VI. Kongresi kapanış konuşması... Parti, sınıf, devrim!

s.12

Gerici kuşatmayı ancak işçi sınıfı kırabilir!

Düzen cephesi iktidarı ve muhalefetiyle yerel seçimlere kilitlenmiş durumda. İttifaklar, pazarlıklar, ayartmalar, adam satın almalar vb., sürece damgasını vuruyor.

Burjuvazinin siyasal temsilcilerinin sergilediği rezalet tablosu kapitalist sistemdeki çürüme ve kokuşmanın vardığı boyutu gözler önüne seriyor. Anayasanın paçavraya çevrildiği tek adam rejiminde, düzenin temsili kurumlarının kof bir kabuğa dönüşmesi şaşırtıcı değil.

Sermaye partilerinin gündemi seçimlere odaklanırken, işçilerin ve emekçilerin gündeminde ise kapitalizmin krizinin yarattığı yıkıcı sonuçlarla baş etme çabası var. AKP-MHP koalisyonunun asıl yıkımı seçim sonrasında erteleme çabalarına rağmen, krizin sarsıcı etkileri günden güne derinleşiyor. Dinci-faşist koalisyonun politikaları sermayenin çıkarlarını esas aldığı için, işçi ve emekçilere baskı ve zorbalık eşliğinde sefalet dayatılıyor.

Başında Erdoğan'ın bulunduğu bu koalisyon hem toplumsal meşruiyetini yitirmiştir, hem de her türlü ahlaki ve insani değerden yoksundur. Sermayenin vurucu gücü olan bu iktidarın kriz koşullarında başka türlü davranması da zaten mümkün değildir. Her icraatıyla işçi ve emekçilere saldıracak, dinciliği ve şovenizmi körüklemeye devam edecektir. Zira bu davranış biçimine mahkûm olan bir düzen gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

AKP-MHP iktidarına sözde muhalefet eden CHP, İYİ Parti, Saadet Partisi gibi

düzen partileri de sistemin yarattığı yapısal sorunlara dair çözümler önermek bir yana, onlara değinmekten bile uzak duruyorlar. Krizin faturasını emekçilere ödetmek dışında bir çıkış yolu olmadığını bildikleri için, demagojik anlamda bile emekçilere çözüm vaatlerinde bulunmuyorlar.

Sermayenin "muhalefet" partilerinin sergilediği bu tutum, Türkiye kapitalizminin kriz, yıkım, yoksulluk, zorbalık gibi musibetlerin dışında emekçilere sunacak bir şeyi kalmadığının ispatıdır. Sözde muhalif düzen partilerinin de öncelikli sorunu, emekçilere dayatılan yıkım faturaları değil düzenin bekasıdır. Burjuva temsili kurumların yerlerde sürünen imajını düzeltmektir.

Sermayenin dinci-faşist koalisyonu da, güya ona muhalefet eden diğer düzen partileri de, işçi sınıfı ve emekçilere bir gelecek, bir çıkış yolu vaat etme imkanını yitirmişlerdir. Bunun için emekçilerde bir heyecan, bir umut yaratamıyorlar. Bu durum, düzene ve partilerine duyulan güvenin aşınmasının göstergelerinden biridir ve emekçi kitlelerin düzenden uzaklaşmaları için nesnel bir zemin yaratmaktadır. Bu koşullarda kimi reformist sol akımların düzen partilerinin yedeğine düşmeleri, düzen siyasetindeki dibe vuruşun onları da peşinden sürüklediğinin somut göstergelerinden biridir.

Seçim oyunu geçip gittiğinde, emekçi kitleler derinleşen krizin yıkıcı sonuçlarıyla baş başa kalacaktır. Dinci faşist ko-

lisyon seçimleri kaybetse de sonuç değişmeyecektir. Tüm temel sorunlar; işsizlik, yoksulluk, din istismarı, inanç sömürsü, ırkçı kışkırtmalar, grev yasakları, emekçileri yapay sorunlar üzerinden parçalayıp düşmanlaştırma ve daha birçok musibet varlığını sürdürecektir.

Bu koşullarda esas olan, krize ve yıkıcı sonuçlarına karşı birleşik bir direniş örgütlemek için tüm güçleri, imkanları ve araçları seferber etmektir. Dinci-faşist AKP-MHP koalisyonuna karşı mücadeleyi sermaye düzenine karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak ele alabilmektir. Mücadelenin bu bütünlüğü, hem var olan hakları korumak hem yeni haklar kazanabilmek için olmazsa olmazdır.

Bu mücadelenin önemi ne kadar büyükse, mücadelenin bu dar alana hapsedilmemesi de en az o kadar önemlidir. Ekonomik-sosyal sorunlar uğruna mücadele sorunların kaynağı olan sermaye iktidarını hedefleme perspektifiyle ele alınmalıdır. Şu veya bu hakkı korumak ya da yeni haklar kazanmak ancak bu bakışın yön verdiği bir devrimci mücadele çizgisiyle mümkündür.

Sermaye devletinin baskı, tehdit ve terörüne karşı işçi sınıfı ve emekçilerin fiili direnişini örgütlemek günün acil görevlerinden biridir. Seçim atmosferinin yarattığı imkanları en iyi bir biçimde değerlendirilmeli, ancak bu seçim gündemine daralarak değil, emekçilerin fiili-meşru direnişini fabrikalarda, işletmelerde, sokaklarda, alanlarda örgütleme hedefiyle yapılmalıdır.

Ekonomik-sosyal sorunlar uğruna mücadele sorunların kaynağı olan sermaye iktidarını hedefleme perspektifiyle ele alınmalıdır. Şu veya bu hakkı korumak ya da yeni haklar kazanmak ancak bu bakışın yön verdiği bir devrimci mücadele çizgisiyle mümkündür.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/10 * 8 Mart 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Düzen partilerine oy vermeyelim, hesap soralım!

Haklarımız ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!

DÜZENİN SEÇİM OYUNUNA KANMAYALIM!

Karşımızda bir kez daha seçim sandıkları duruyor. 31 Mart'ta güya yeni yerel yöneticilerimizi seçeceğiz. Toplum aylardır yerel seçim hesaplarıyla oyalanmaya çalışılıyor. Düzen partileri tarafından kulakları sağır edercesine bir çığırtkanlık almış başını gidiyor. Sandıkların ve seçimlerin hiçbir hükmünün kalmadığı bir düzende sandıklar üzerinden bir hesaplaşma yaşanacağı iddia ediliyor. İktidar partisi ile koltuk değnekliğine soyunan ittifak ortağı, işi "beka meselesi"ne kadar vardırıdılar. Onlarla yarış halindeki diğer düzen partileri de dikkatlerimizin gerçek sorunlarımıza kaymaması için gerici-faşist koalisyondan aşağı kalmıyorlar.

İşçi ve emekçiler olarak aylardır yalan bombardımanına tutuluyoruz. Başta Tayyip Erdoğan ve yandaşları olmak üzere tüm düzen politikacıları arsızlıkta, riyakarlıkta, pişkince yalanlar savurmakta tüm ölçü ve sınırları bir yana bırakmış durumdadır. Aynı ölçüsüzlüğü hile, ayak oyunları ve dalavere alanında da sergiliyorlar. Seçimin gündeme girdiği ilk haftalardan itibaren seçmen kaydı sahtekarlıkları, aday hokkabazlıkları ayyuka çıkmış bulunuyor.

Bu kadarla da bitmiyor. İktidarın başı olan diktatör, karşısındaki tüm muhalefeti, hatta en pespaye düzen partilerini bile "terörist"likle suçluyor. HDP'nin kazanması muhtemel belediyelere peşinen kayyım atayacağını ilan ediyor. Kendisine biat etmeyen her kesime ve herkese kudurgan bir kinle saldırıyor. Diktatörün talimatları üzerine medya tetikçileri, polisi, yargısı, hapishaneleri kanlı bir çarkın dişlileri gibi harekete geçiyorlar. Ülkemiz her geçen gün daha da koyu bir karanlığa gömülüyor.

SEÇİMLER KÖHNEMİŞ DÜZENİN MAKYAJIDIR

Sermaye düzeni adına politika yapanların bu denli düzeysiz tepişmeleri de, gerici-faşist iktidarın zalimliği de boşuna değil. Toplumsal mücadelenin, sınıf kavgasının zayıf seyrettiği koşullarda seçimler her türlü hırsızlığı, hilekarlığı, düzenbazlığı, zorbalığı meşrulaştırmanın aracı onlar için. Bizden aldıkları oylarla, yaşadıkları bataklığa, yarattıkları çürüme ve

kokuşmaya onay verilmiş sayıyorlar. Ellerindeki kanı, kiri, irini seçimlerle, sandıklarla, oylarla yıkamayı hedefliyorlar. Şüphesiz tüm bunlar aynı zamanda koltuk rantlarından, yönetme imkanlarından, belediye olanaklarından tıka basa nemalanmak için yapıyor. Sermaye düzeninin bütün bir geçmişinde bu böyleydi, bugün de öyle.

Şayet dikkatlerimizi seçim oyunundan kurtaramazsak, bu düzenin egemenleri hedeflerine ulaşabilirlerse, biz işçi ve emekçileri daha karanlık ve zor günler bekliyor. Çünkü kapitalist düzen uzun zamandır teklıyor ve bu halde ayakta kalması ancak bizlere ağır faturalar ödetilmesine bağlıdır. Kokuşmuş sömürü ve kölelik düzeni ve onu ayakta tutan sermaye iktidarı, çok yönlü ve ağır bir bunalım içindedir.

Dış politikadaki iflas ve rezaletleri iç politikada zorbalık ve faşist baskı tamamlıyor. Sözde bir burjuva demokrasisi dahi rafa kaldırılmış bulunuyor. Yürürlükte kalan yasaların bile pervasızca çiğnendiği tam bir keyfiyet düzeni hüküm sürüyor. Ekonomideki çöküntüye tarımda yıkım ve o çokça övülen "istikrar" balonunun patlaması eşlik ediyor. Eğitim alanındaki utanç verici enkaza sağlık sektöründeki perişanlık ve skandallar ekleniyor.

Türkiye'yi IMF'den kurtardıklarını iddia edenler dış borcu 17 yılda 3,5 kat arttırarak 450 milyar dolara çıkardılar. Aylardır emperyalistlerin huzurunda kuyruğa girip kapı kapı para dileniyorlar. Türkiye, gıda enflasyonunun %70'lere ulaştığı, resmi işsizliğin 4 milyona ulaştığı, 32 milyon kişinin kredi kartı borçlusu olduğu, icra dairelerindeki dosya sayısının 20 milyona dayandığı bir ülke haline getirildi. Açlık sınırı asgari ücretin üstünde seyrediyor. En temel gıda maddelerine, elektriğe, suya, gaza, ulaşım zam üstüne zam yapıyor. Sermayenin diktatörünün sermayedarların karşısına geçip işçi grevlerini yasaklamakla övündüğü Türkiye'de, işçi ve emekçilerin en küçük hak arama eyleminde ise polis ve yargı terörü devreye giriyor. Türkiye iş cinayetlerinde ve tutuklu gazeteci sayısında dünyada en ön sıralarda. Tutuklu ve hükümlü öğrenci sayısı 70 binleri buluyor. Kadına ve çocuğa yönelik şiddet, taciz, tecavüz vakalarında ve kadın cinayetle-

rinde utanç verici bir tırmanış yaşanıyor.

İşte bize tüm bunları onaylatmaya çalışıyorlar. Düzen partilerinden birine oy vermemizi sağlayarak, böylece bu kokuşmuş düzen bataklığında işsizliğe, yoksulluğa, sefalete boyun eğdiğimizizi tescillemek istiyorlar. Çünkü düzen partilerine oy vermek, krizin ağır faturalarını ödemeye, baskı ve zorbalığa, gerici-faşist karanlığa, halklara düşmanlık politikalarına razı olmak anlamına geliyor.

DÜZEN PARTİLERİNİN BELEDİYECİLİĞİ SOYGUNA, TALANA, RANTA DAYALIDIR

Sermaye partileri biz işçi ve emekçileri aldatarak bölüp parçalamak için karşılıksız vaatler sıralamayı da ihmal etmiyorlar. Bugüne kadar her seçim öncesinde, ulaşım/trafik sorununa çare bulacaklarını, konut-ev ihtiyacını çekeceklerini, su-elektrik-doğalgaz faturalarını makul seviyelere çekeceklerini, eğitim ve sağlık alanında atılımlar yapacaklarını, çevreye-doğaya saygılı olacaklarını, hava kirliliğini önleyeceklerini, altyapıyı geliştireceklerini, yolsuzluğu bitireceklerini, iş imkanları yaratacaklarını tekrar tekrar söylediler de ne oldu? Daha sandıklar açılır açılmaz hepsi unutulup bir kenara atıldı.

Ardından soygun-talan-rant çarkı aynı şekilde dönmeye devam etti. Çünkü sermaye partileri için belediyecilik, çalıp çırpmak, doğanın yağmalanması, çarpık kentleşme, kent kaynaklarının arpalığa dönüştürülmesi demektir. Topluma sosyal hizmet vermek, kültür ve sanata kaynak ayırmak, kentleri insanca yaşanabilir hale getirmek onlara yabancıdır. Kapitalizmin kâr mantığına bağlı olarak gözleminin eriştiği her karış toprağı gökdelen arsası olarak görür, gölgesini satamadıkları ağaçları kereste sayarlar. Sermayenin şimdiye kadarki en has adamının da itiraf ettiği gibi, en iyi yaptıkları iş, şehirlerle, insanlara, ülkeye ihanet etmektir. "Bizden olsunlar da çalsınlar", "İş yapsınlar da yağmalasınlar" vb. diyenler işte bu ihanete destek vermektedirler.

Seçimlerle, hele de her şeyin külliyen yalana dönüştüğü bir dönemde yapılacak 31 Mart yerel seçimleriyle, kapitalist düzenin bütün bu pisliklerini düzelttiklerini iddia eden reformistlere de

kanmayalım. Kendilerini de kandırmakta ısrar edenlerin, biz işçi ve emekçileri tekrar tekrar hayal kırıklıkları ve ümitsizliğe sürüklemelerine, gerçek sorunlarımız ve taleplerimiz ekseninde devrimci mücadeleden alıkoymalarına izin vermeyelim. Çivisi çıkmış bu düzende yerel yönetimler, ekonomik ve siyasi olarak sıkı sıkıya siyasi iktidarın, merkezi devlet aygıtının tahakkümü altındadır. Tayyip Erdoğan'ın alenen ilan ettiği gibi, Türkiye'de belediyeciliğin sınırları bir gece ansızın atanabilen kayyımlara kadardır.

ACİL TALEPLERİMİZ EKSENİNDE DEVRİMCİ MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

Bu apaçık gerçekler de gösteriyor ki, işçi sınıfı ve emekçiler olarak sorunlarımızın çözüm yolu düzene karşı diş diş bir mücadeleden geçmektedir. Bunun ilk koşulu ise seçim aldatmacasına kanmaktan, düzen partilerinin vaatlerine aldanmaktan, reformistlerin hayallerine kapılmaktan bir an önce kurtulmaktır. Yüzümüzü seçim tiyatrosuna değil, gerçek sorunlarımıza dönmektir.

Doğayla uyumlu, insana yaraşır planlı yerleşimler; ulaşım, barınma, eğitim, sağlık vb. gibi sorunların köklü ve kalıcı çözümü; deprem vb. doğal afetlere karşı korunaklı bir toplum; tüm toplumun kamusal hizmetlere parasız ve eşit erişimi gibi en doğal insani hedefler ise kapitalizmin boyunu fersah fersah aşar. Bu hedeflere ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet tekeline dayalı sömürü ve kölelik düzeninin yıkılmasıyla, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin üretime ve yönetime aktif ve bilinçli katıldığı bir toplumsal düzende ulaşılabilir. Bunun adı sosyalizmdir!

Mevcut düzende bir nebze soluk alabilmek, en temel kamusal hizmetlere asgari düzeyde erişebilmek için dahi en yakıcı taleplerimiz uğruna fiili-meşru mücadeleyi tam da sosyalizmin devrimci programı ekseninde yükseltmek dışında bir yol yoktur.

Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!

Yaşasın sosyalist-işçi emekçi cumhuriyeti!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

HDP'nin yerel seçim yaklaşımından yansıyanlar...

“AKP’yi geriletmek” adına savrulma!

Bugün yaşanmakta olan, “AKP’yi geriletmek” adına tam bir savrulmadır. Burada reformist bir kimlikten bile söz etmek mümkün değildir. “AKP’yi geriletmek” ancak sermaye düzenini hedefleyen mücadelelere, buna uygun bir mücadele programı ve ittifaklarla mümkündür.

2019 yerel seçimlerinde HDP'nin Kocaeli-Dilovası pratiği tek örnek değil ve iddia edildiği gibi onaylanmayan bir yerel inisiyatif de değil. “AKP gitsin de nasıl giderse gitsin” bakışı ile sürüklenen noktayı anlatıyor. Seçimlere oy hesabı üzerinden bakarsanız, belediye meclisinde yer tutma çabasına girerseniz, üzerine bir de yıllardır toplumun üzerine çöreklenmiş AKP'den “kurtulma”yı eklerseniz, düzen girdaplarında döner durursunuz.

Dilovası'nda belediye başkan adayı olarak AKP'nin, Saadet Partisi'nin adayları, bir de bağımsız bir aday var. HDP, CHP, İYİ Parti, Saadet Partisi'nin adayı Ercan Dalkılıç'ı desteklediklerini açıkladılar. Tek gerekçeleri, AKP'nin karşısında kazanabilecek tek aday olması.

Ercan Dalkılıç, Dilovası'nın kurucu belediye başkanı. Siyasal yaşamı boyunca ANAP'tan CHP'ye, döneme göre farklı partilerden adayı olan Ercan Dalkılıç, bu seçimlerde de Saadet Partisi'nin belediye başkan adayı oldu. Kazanabilme ihtimali olduğu için de HDP Saadet Partisi ile “güçbirliği” yaptı.

*

HDP yerel seçimlerde Kürdistan illerinde kayyım ile gasp edilen belediyeler başta olmak üzere birçok yerde kazanma hedefiyle hareket ediyor. Batı illerinde ise başka bir tutum sergiliyor. CHP ada-

yı varsa ve kazanma ihtimali yüksekse destekleme, İYİ Parti'nin olduğu yerlerde aday çıkarma ve Saadet Partisi'nin adayını destekleme...

AKP'yi geriletmek, bir belediyede kazanma ihtimali olan bir adayı desteklemek üzerinden nasıl başarılabilir? AKP bir iktidar partisidir, sermaye düzeninin ılımlı İslam ile soslanmış programına sahiptir. Belediyelerin alınması üzerinden nasıl ve ne kadar geriletilebilir?

Seçimler program işidir. Programlar ortaya konulur, programlar yarışır. HDP'nin desteklediği Saadet Partisi'nin programı nedir? Ercan Dalkılıç, işçilere, emekçilere, kadınlara, gençlere ve Kürt halkına ne demektir? Adayın partisinin programı HDP'nin çizgisi ile ne kadar örtüşmektedir?

Bu soruların cevapları biliniyor ve HDP'nin de durumun farkında olduğu açık. Ancak bunu Dilovası'nda Ercan Dalkılıç çalışması yapmaya engel görmüyorlar. Eğer hedeflenen belediye meclisinde yer tutabilmekse, önerdiği kişiler Saadet Partisi tarafından reddedilmiştir. Buna rağmen Saadet Partisi afişleri ve rozetleri ile Saadet Partisi çalışması yürütülebilir.

*

Bugün yaşanmakta olan, “AKP’yi geriletmek” adına tam bir savrulmadır. Bura-

da reformist bir kimlikten bile söz etmek mümkün değildir.

“AKP’yi geriletmek” ancak sermaye düzenini hedefleyen mücadelelere, buna uygun bir mücadele programı ve ittifaklarla mümkündür.

“Dinsel gericiliğin çatı partisi AKP, onun temsil ettiği zihniyet, ideoloji, kültür, bunların maskeleydiği toplumsal güçler, sınıfsal çıkarlar ve sermaye grupları, cemaat ve tarikatlardan vakıflar ve derneklere kadar bin türlü oluşum, örgüt ve kurum, günümüz Türkiye’sinin en katı gerçeklerinden ve mevcut kapitalist düzenin en temel yapıtaşlarından birisidir. Dolayısıyla tüm bu yapı ve ilişkileriyle dinsel gericiliğe karşı mücadele, kurulu sermaye düzenine ve emperyalizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Şimdiki özel konumu ve yönelimi ona karşı mücadeleye de ayrı bir anlam ve önem kazandırıyor olabilir. Fakat bundan hareketle onu kendi başına bir hedef haline getirmek, böylece dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi emperyalizme ve sermaye düzenine karşı mücadeleden kopartmak, devrimci konum ve kimliği yitirmek demektir.” (TKİP VI. Kongre Bildirgesi’nden...)

Z. İNANÇ

Açlık grevine polis baskını

HDP milletvekili Dersim Dağ ve 5 HDP’linin açlık grevinde olduğu HDP Diyarbakır il binasına 3 Mart günü polis baskını gerçekleşti.

Açlık grevinin başladığının duyurulduğu açıklamadan saatler sonra, polis binayı abluka altına alarak baskın yaptı. Baskında açlık grevinin yapıldığı konferans salonuna giren polis, Türkçe ve Kürtçe “Leyla Güven haklıdır, tecrit son bulmalıdır”, “Tecrit insanlık suçudur, siyasi tutsaklara özgürlük” şiarlarının da aralarında olduğu pan-kartlara el koydu ve arama yaptı.

HDP’li vekil Dersim Dağ dışındaki açlık grevindeki HDP üyesi 5 kişinin gözaltına alındığı baskında, açlık grevindeki Sevican Yaşar’ın polislerce darp ve işkence edildiği bildirildi.

DOKTORU REDDETTİ

Öte yandan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eş Başkanı Leyla Güven’in, açlık grevinin 118. günü olan 5 Mart’ta Diyarbakır İl Sağlık Müdürlüğü, Güven’in sağlık kontrollerinin yapılması için doktor görevlendirdi.

5 Mart sabahı Güven’in evine gidip ve doktor olduğunu belirten kişi, İl Sağlık Müdürlüğü tarafından görevlendirildiğini söylerken, gösterdiği görevlendirme belgesinde, “Açlık grevindeki Leyla Güven’in günlük rutinlerini takip etmek üzere görevlendirme” yazdığı öğrenildi. Söz konusu kişinin yanında tansiyon aleti, şeker ölçme aleti, tartı ve nabız ölçer aleti bulunduğu belirtildi.

Güven, İl Sağlık Müdürlüğü’nün görevlendirdiği doktorun kendisini muayene etme talebini reddetti.

Hakkari’de yasak

Hakkari Valiliği 4 ilçeye bağlı toplam 31 bölgeyi 15 gün süreyle “Özel Güvenlik Bölgesi” ilan ederek giriş-çıkışlara yasakladı. Valilik açıklamasında şunlar söylendi:

“2565 sayılı Askeri Yasak Bölgeler ve Güvenlik Bölgeleri Kanunu’nun 32/A maddesi gereğince; ilimiz merkez, Yüksekova, Çukurca, Şemdinli ve Derecik ilçeleri sınırlarında bulunan 31 bölge 05-19 Mart 2019 tarihleri arasında ‘Özel Güvenlik Bölgesi’ ilan edilmiş olup, vatandaşlarımızın bu bölgelere izinsiz olarak girmesi yasaklanmıştır.”

Berkin Elvan ve dava süreci

Haziran Direnişi'nin üzerinden altı yıl geçti fakat tartışmaları ve sermaye iktidarında yarattığı korku sürüyor. Sermaye devletinin temsilcisi olarak "Emri ben verdim" diyen T. Erdoğan, milyonların katıldığı direnişi gerekirse kanla bastırabileceklerini dile getirmişti. Tarih sayfaları bu türden katliamlarla dolu. Haziran Direnişi'nde de 8 kişi yaşamını yitirmiş, binlerce kişi yaralanmıştı. Katillerin yargılanma süreci ise tamamen aklanma, delil karartma ya da cezasız bırakma gibi sonuçlarla devam ediyor. Bu davalardan biri de Berkin Elvan davası.

Berkin, 16 Haziran 2013 tarihinde polisin gaz kapsülü ile başından vurulmuş, ağır yaralanmıştı. Berkin henüz 15 yaşında bir çocukken, 269 gün yaşam mücadelesi vermiş, ancak 11 Mart 2014 tarihinde hayatını kaybetmişti. Milyonların sahiplendiği Berkin Elvan ve ailesi sermaye devletinin türlü saldırılarına maruz kaldılar. Berkin terörist ilan edildi, annesi meydanlarda yuhalatıldı, abaları keyfi olarak gözaltına alınıp tehdit edildiler. Aileye yönelik baskılar halen de sürüyor.

Berkin Elvan'ın davası ancak üç yıl sonra başladı. Elvan'ın avukatı Oya Aslan, "Emniyet uzun süre elindeki bilgileri mahkeme ile paylaşmayarak üç yıldır davanın başlamasına engel oldu" diye açıklama yapmıştı. Bu üç yıllık süreçte dosyaya bakan cumhuriyet savcılarını arkaya değiştirildi. 2015 yılında İstanbul

Çağlayan Adliyesi'nde DHKC'nin rehinalma eylemi sonucunda, davaya bakan savcı ölürken, eylemi gerçekleştiren Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol katledildiler. Mahkeme ailenin, avukatların ve toplumsal muhalefetin basıncı ile ancak 6 Nisan 2017 tarihinde açıldı.

İstanbul 17. Ağır Ceza Mahkemesi'nde bugüne kadar 10 duruşma görüldü. Gaz fişegini atan polis Fatih Dalgacı "olası kastla öldürmek" suçu ile sanık olarak yargılanıyor. Yeni görev yeri olan Van'da yaşayan bu şahıs, her duruşmada tutuklanması talep edilmesine rağmen tutuksuz yargılanmaya devam ediyor. Hiçbir mahkemeye getirilmedi, duruşmalara SEGBİS ile katıldı. Sahte bıyık, takım elbise, saygın duruş gibi yöntemlerle görünümlenen katil, "hatırlamıyorum" diyerek sıyrılmaya çalışıyor. O dönem olay yaşandığı sırada aynı grupta olan diğer polisler de tanık olarak dinlendi. Hepsinin cevabı aynı şekilde: "Tanımıyorum, hatırlamıyorum..." Duruşma anlarında gerginlikler de yaşandı, polislerin dalga geçer gibi "bilmiyorum, hatırlamıyorum" cevapları haklı olarak tepkilere yol açtı. Gülsüm ana birkaç duruşmada fenalık geçirdi.

Bu süreçte gerek soruşturma gerek kovuşturma aşamasında alınan raporlar, katil polisin orta dereceli bir mesafeden doğrudan hedef olarak Berkin'i kafasından vurduğunu açıkça ortaya koydu. Delil karartma çabaları, kaçma girişimleri ile

devam eden mahkeme komedi sahnesinden ibaret. Sanık olarak yargılananlara emri verenler, yani asıl sorumlular ise tamamen aklanmış durumda.

En son duruşma 27 Şubat 2019'da görüldü. Katil yeniden SEGBİS ile katıldı ve tutuksuz yargılanmaya devam edecek. Bir sonraki duruşma tarihi 10 Nisan 2019 olarak belirlendi. Bu sefer avukatların talebi kabul edildi. Berkin'in vurulduğu yerde keşif incelemesi yapılacak. Berkin'in avukatları artık her şeyin ortada olduğunu belirtiyorlar. Asıl sorumlular yargılanmasa da tetikçilerinin tüm delil karartma çabalarına rağmen bu suçun alenen işledikleri kanıtlanıyor.

Sermaye devletinin kirli geçmişinden bugüne sayısız insan katledildi ve düzen yargısı katilleri korudu. Adaletin sağlanması, birkaç tetikçinin ceza alabilmesi ise toplumsal muhalefetin yargı sürecine etki etmesi ile sağlandı. Berkin'in dava sürecinde toplum kutuplaştırılarak taraflaştırıldı. Toplum üzerinde artırılan baskı ve oluşturulan korku duvarları ile mahkemelere kitlesel katılım giderek azalsa da, Berkin Elvan sahiplenilmeye devam ediyor.

Elvan ailesi tüm baskılara rağmen halen direniyor. Nuriye ve Semih için yapılan eylemde gözaltına alınıp kolu kırılan Gülsüm Elvan, Berkin'in ve daha nicelelerinin hesabını sormak için mücadele etmeye çağırıyor. Katil devlet elbet bir gün hesap verecek!

Avukatlara tahliye çıkmadı, bir avukat daha tutuklandı

12 Eylül 2017'de gözaltına alınarak tutuklanan, bir yıl sonra tahliye edilen ve bir gün sonra yeniden tutuklanan avukatların 1 Mart günü görülen tutukluluk incelemesinde de tahliye kararı çıkmadı. Ayrıca, aynı dosya kapsamındaki Av. Barkın Timtik, geçtiğimiz günlerde gözaltına alındıktan sonra tutuklandı.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) üyesi avukatlar Selçuk Kozağaçlı, Behiç Aşçı, Aytaç Ünsal, Ayca Çiçek, Engin Gököğlü'nün tutukluluk incelemesi 1 Mart günü İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Tutuklu avukatların duruşmaya SEGBİS aracılığıyla katılmak yerine mahkeme salonunda hazır edilme taleplerine dair beyanda bulduklarına ilişkin tutanak mahkemece avukatlara sunulmadı. Avukatların reddi hakim talebini dinlemeyeceğini, sadece tahliye taleplerini iletebileceklerini söyleyen mahkeme başkanı Akın Gürlek, avukatları salonundan attırdı.

Öte yandan geçtiğimiz günlerde İdil Kültür Merkezi'ne yapılan polis baskısıyla gözaltına alınan Av. Barkın Timtik de İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi'ne çıkarılarak, tutuklu avukatlarla birlikte daha önce tahliye olduğu dosyadan tutuklandı.

"Gezi iddianamesi" kabul edildi

Bir yıldan uzun süredir iddianame hazırlanmadan hapiste tutulan Osman Kavala'nın dahil edildiği "Gezi iddianamesi" 4 Mart günü İstanbul 30. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından kabul edildi.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nca hazırlanan 657 sayfalık iddianamede, Osman Kavala, Memet Ali Alabora, Ayşe Mücella Yapıcı, Can Dündar, Şerafettin Can Atalay ve Tayfun Kahraman'ın da aralarında olduğu 16 kişi için "Türkiye Cumhuriyet hükümetini ortadan kaldırmaya veya görevini engellemeye teşebbüs" ve "Gezi olaylarını finanse etmek" iddialarıyla ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası isteniyor.

Kredi teşvikleri işe yaramıyor, batık krediler artıyor

Türkiye kapitalizminin krizinin bankacılık sektörü ve krediler üzerindeki yansımaları devam ediyor. Bankacılık sektörünün toplam kârı Ocak ayında geçen yıla kıyasla yüzde 29 düşerken, takipteki krediler de 100 milyar liraya ulaştı.

BDDK'nın Ocak ayı sektör verilerine göre, bankacılık sektörünün toplam kârı 3,21 milyar lira oldu. Geçen yılın aynı döneminde 4,54 milyar lira olan toplam kârlar böylece 1 yılda yüzde 29 düşüş kaydetti. Toplam krediler de 2018 sonuna kıyasla yüzde 0,7'lik azalma kaydederek 2,38 milyar liraya geriledi.

Bankaların takipteki kredileri (batık) Ocak ayında 100 milyar liraya dayandı ve toplam kredilere oranı yüzde 4,03'e yükseldi. Batık kredi oranı Aralık ayında yüzde 3,87 seviyesindeydi. Bu oran, yüzde 5,59'a ulaştığı 2009 krizi sonrasında

rekor seviyelere çıkmıştı.

KOBİ'LER VE KONUT SEKTÖRÜ İÇİN KREDİ TEŞVİKLERİ

Öte yandan borçlanmayı teşvik ederek, kredi balonunu şişirerek ekonomiyi canlandırmaya çalışan AKP iktidarı, hem kredi faizlerini düşürmeye hem de yeni kredi teşviklerine devam ediyor. Ziraat Bankası konut ve ihtiyaç kredilerinde faizleri düşürme kararını alırken, KOBİ'ler için de yeni kredi paketi açıklandı. Hazine garantili, toplamda 25 milyar liralık "KOBİ Değer Kredisi-2" hayata geçirilse de, KOBİ'lerin kullandığı kredilerde takipteki kredilerin oranı Ocak'ta da yükselişini sürdürdü.

KOBİ'lerin batık kredilerinde de bir yılda yüzde 77'lik artış oldu. Geçtiğimiz

yılın Ocak ayı itibarıyla KOBİ'lerin kullandığı toplam 512,7 milyar liralık kredinin 25,6 milyar liralık kısmı takip altına (batık) alınırken, bu yılın Ocak ayı itibarıyla batık kredi tutarı 45,5 milyar liraya çıktı. KOBİ'lerin kullandığı toplam kredilerin tutarı ise 609 milyar lirayı buldu. KOBİ'lerin kullandığı toplam kredilerde batık kredilerin oranı bir yılda yüzde 4,99'dan yüzde 7,4'e çıktı.

Ziraat Bankası önceki gün yaptığı açıklamada, 4 Mart itibarıyla konut kredilerinin faiz oranını aylık yüzde 1,28'e, ihtiyaç kredilerinininkini de yüzde 1,53'e indirdiğini açıklamıştı.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın da kentsel dönüşüm için kredi teşviki sunacağı bildirildi. Buna göre, İller Bankası aracılığıyla 4 milyar liralık kredi sunulacak.

Fiyatlar yine arttı: Yıllık enflasyon yüzde 19,67

AKP iktidarının aylardır devam eden sözde "enflasyonla topyekûn mücadelesi" yüksek enflasyona "topyekûn" çözüm üretmiyor. Ekim ayında başlatılan kampanya sonrasında TÜİK'in açıkladığı enflasyon oranlarında kısmen düşüş sağlansa da başta temel tüketim maddeleri olmak üzere yüksek enflasyon devam ediyor. Kısmi düşüşler de "enflasyonla mücadele" programından öte, krizin etkisiyle ekonomi ve talepteki zayıflamadan kaynaklanıyor.

4 Mart'ta TÜİK tarafından açıklanan Şubat ayı TÜFE rakamlarına göre, fiyatlar önceki aya kıyasla 0,16, geçen yılın Şubat ayına kıyasla yüzde 19,67 arttı.

AKP iktidarının tanzim satışlarının gıdadaki enflasyonda etkili bir çözüm üretmediği de rakamlarla ortaya serildi. Harcama grupları içerisinde yıllık en fazla fiyat artışı gıda ve alkolsüz içecekler grubunda oldu. Gıda fiyatları geçen yılın Şubat ayına kıyasla yüzde 29,25 arttı. Fiyatlarında bir yılda en fazla artış yaşanan diğer gruplar sırasıyla, yüzde 28,08 ile çeşitli mal ve hizmetler, yüzde 27,59 ile ev eşyası, yüzde 20,45 ile eğlence ve kültür, yüzde 19,79 ile lokanta ve oteller oldu.

Gıda, fiyatların Ocak ayına kıyasla en fazla artış kaydettiği gruplar arasından da eksik olmadı. İlaç zamlarının ayyuka çıktığı Şubat'ta aylık en fazla fiyat artışı yüzde 2,48 ile sağlıkta oldu. Sağlıkta ardından aylık yüzde 1,64'lük yükselişle eğitim ve yüzde 0,90'lık artışla gıda ve alkolsüz içecekler geldi.

OECD: Türkiye ekonomisi bu yıl daha fazla küçülecek

AKP şefleri, ekonomiye ilişkin manipülasyon ve demagojilerinin dozunu, seçimler dolayısıyla son dönemde daha da arttırırken, krizin derinleşeceğinin sinyalleri gelmeye devam ediyor. Türkiye ekonomisine dair 2019 yılı küçülme tahminlerinde aşağı yönde değişikliğe giden kuruluşlara Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) de eklendi.

6 Mart günü "Ara Ekonomik Görünüm Tahminleri Mart 2019" başlıklı raporunu yayınlayan OECD Türkiye'nin yıllık GSYH büyüme tahminlerini revize etti. İlerleyen günlerde TÜİK'in açıklayacağı 2018 yılı GSYH'sına dair OECD'nin

tahmini yüzde 2,9 büyüme oldu. Bununla birlikte OECD, 2019 yılı için 'küçülme' tahminini yüzde 1,8 olarak değiştirdi. Bir önceki raporunda bu yıl ekonominin yüzde 0,4 küçüleceğini tahmin etmişti. Kuruluş, 2020'de ise ekonominin yüzde 3,2 büyüyeceği tahmininde bulunuldu.

Raporda, Türkiye ekonomisine dair yapılan değerlendirmede "Zayıf güven, şirketlerin yüksek borç servis yükü, sıkı para politikası ve Euro Bölgesi piyasalarındaki zayıf talep yurt içi ve dış talep üzerinde hâlâ baskı yaratıyor" ifadeleri kullanıldı.

Öte yandan kimi kesimler Merkez

Bankası'nın faizleri düşürmeye başlayacağı iddialarında bulunsa da, MB faiz kararını ve değerlendirmelerini korudu. MB Para Politikası Kurulu'nun 6 Mart'ta gerçekleşen Mart ayı toplantısında faizler, beklendiği üzere değiştirilmedi, politika faizi yüzde 24'te kaldı.

Konuyla ilgili MB'den yapılan açıklamada, iktisadi faaliyetlerdeki yavaşlama ve "fiyat istikrarına yönelik riskler" in devam ettiğine değinilerek "enflasyon görünümünde belirgin bir iyileşme sağlanana kadar sıkı parasal duruşun korunmasına karar vermiştir" ifadeleri kullanıldı.

Otogaza da zam

Arkası kesilmeyen akaryakıt zamlarına bir yenisi daha eklendi. EPGİS, otogaza 18 kuruş zam yapıldığını duyurdu.

Enerji Petrol Gaz İkmal İstasyonları İşveren Sendikası (EPGİS) otogazın litre fiyatına yapılan 18 kuruşluk zammın 1 Mart gecesi itibarıyla hayata geçeceğini açıkladı.

Hafta başında benzinin litre fiyatına 17 kuruş, motorininkine de 28 kuruş zam yapılmıştı. Önceki hafta da benzin zamlanmıştı.

Kani Beko'ların grev düşmanlığı

DİSK'in genel başkanırken CHP'nin İzmir Milletvekili'ne "terfi" eden Kani Beko geçtiğimiz günlerde İzmir'deki Karabağlar Belediyesi'ne ait sosyal tesislerde çalışan grevci işçileri ziyaret etti. Sonrasında sosyal medyada, "Grev bir anlamda işsizliktir. Grevin kazananı olmaz. Grev her iki tarafın da aslında istemeyeceği bir seçenektir, dolayısıyla da uzlaşmanın bir yolu bulunmalıdır" şeklinde bir paylaşımında bulundu.

Daha önce İZBAN işçilerinin grevini karalamaya yönelik sözleriyle de tepki çeken Beko, söz konusu paylaşımı gelen tepkiler sonucu sildi. Ancak sendikal bürokrasiden gelme yeni düzen siyasetçisinin işçi sınıfının mücadelesine olan uzaklığının ve yabancılığının geldiği noktayı özetleyen bu veciz örnek hafızalardan silinmeyecektir. Greif direnişçilerini "maceracılık" suçlayan zihniyet, bu sefer işsizliğe işaret ederek, greve çıkan işçilere adeta aba altından sopa gösteren bir noktaya gelmiştir.

Grev, işçi sınıfının en temel mücadelesidir. Geline yerinde hiçbir hak-kın-hukukun kalmadığı koşullarda işçiler zaten ancak üretimden gelen güçleriyle seslerini duyurabiliyorlar. Ki çoğu zaman bu hak, "erteleme" adı altında yasaklanmaktadır. İşçi sınıfı grev hakkını kullanamaz hale getirilmiştir. Sermaye ve devletin böylesi saldırıları karşısında sendika bürokratlarının ve sol görünümlü düzen siyasetçilerinin tavrı her daim bir-iki sızlanmayla yetinmekten öteye gitmemiştir. Geçmiş sendikacılıkla geçen Kani Beko ise, işi daha ileriye götürmekte, grevin "işlevsizliğinden" bahsetmekte, uzlaşma önermektedir. Bunu bir sendika konfederasyonunun, hele de DİSK'in başkanlığını yapmış birinin söylemesi ise durumu daha vahim hale getiriyor. DİSK'i DİSK yapan tarihe dair güzellemeler yapanların, bu mirasın üzerinden koltukları işgal edenlerin geldiği nokta ibret vericidir.

CHP milletvekili olarak, CHP'li belediyelere karşı grevlere çıkmanın seçim öncesi "iyi olmayacağını" düşünerek, daha önce İZBAN'da olduğu gibi "politika" yapan Beko, bu kez grev hakkına saldıran bir yerden ve "Grevin kazananı olmaz" türünden anlamsız bir sav ileri sürmektedir.

DİSK genel başkanlığı yapmış bir zat

bu noktaya getiren düzen siyasetinin önceliklerine girmeden önce, DİSK'i DİSK yapan işgaller ve grevlerle dolu geçmişe bakmak gerekmektedir.

DİSK'in tarihi devrimci, mücadeleciler işçilerin emeklerinden, ödedikleri bedellerden oluşmaktadır. Bilindiği gibi 1960-80 yıllarında işçi mücadeleleri bir yükseliş içindedir. '60'lı yılların ikinci yarısında işçi hareketi tüm tarihin zirvesine çıkmış, 15-16 Haziran Direnişi ile doruğuna ulaşmıştır ki halen bu eşik aşılmış değildir.

Özellikle 1961-1963 yılları arasında Türkiye sınıf hareketi, hiç yaşamadığı kadar büyük bir canlılık yaşamıştır. 1961 Anayasası'nda toplu sözleşme ve grev hakkı, sözde tanınmış, ancak bir yasayla düzenleneceği belirtilerek, somutlanmamıştır. Yasal düzenlemenin yapılması için işçi sınıfı fiili eylemler geliştirmiştir. Bu dönem boyunca 200'e yakın eylem yaşanırken bunların ağırlıklı bölümünü direniş ve işgal gibi eylemler oluşturmuştur.

1963 yılında grev ve toplu sözleşmenin yasal olarak düzenlenmediği bir dönemde, Maden-İş üyesi işçiler "Hak verilmez, alınır!" diyerek Kavel Kablo Fabrikası'nda greve gitmişlerdir. Bu grevin nedeni sadece işyerindeki çalışma koşullarının düzeltilmesi değil, toplu sözleşme ve grev kanununun çıkması için kamuoyunda ses yaratmaktır. Sonuçta kanun henüz çıkmamış olmasına rağmen patron toplu sözleşmeyi imzalamak zorunda kalmıştır. Kavel Direnişi'nin, kamuoyunda geniş yankılara yol açmış olması sonucu TBMM ilgili kanunu çıkarmak zo-

runda kalmış, 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu, 24 Temmuz 1963 günü çıkartılarak yürürlüğe girmiştir.

Böylesi birikimlerin üzerinden 1967 yılında DİSK kurulmuştur. Sonraki dönemde gerçekleşen Derby, Türk Demir Döküm, Singer ve Sungurlar işgalleri Türk-İş bürokrasisinden kurtulup, DİSK'e geçmek isteyen mücadeleciler işçilerin çabalarıyla olmuştur. Sermaye ve devlet DİSK'i kapatarak işçilerin mücadelesini baltalamak istemiş, ancak buna karşı işçi sınıfının verdiği anlamlı yanıtla bu saldırı püskürtülmüştür. 15-16 Haziran büyük işçi direnişine giden süreç bu şekilde gelişmiştir. Burada unutulmaması gereken ise DİSK bürokratları bu büyük direniş karşısında korkarak, işçileri geri çekmeye çalışmış, evlerine geri döndürmek istemiştir. DİSK'i, DİSK yöneticilerine rağmen dönemin mücadeleciler, devrimci işçileri kurtarmıştır.

DİSK'in "çağdaş sendikacılık" anlayışının uzlaşmacı, diyalogcu, işçinin hakkını değil "iş barışını" önceliğine alan bürokratları bu tarihin onurunu hiçbir zaman taşıyamamışlardır.

Türkiye işi sınıfının grev ve toplu sözleşme hakkının kazanılmasında ne büyük bedeller ödendiğini, ne zorlu mücadelelere imza atıldığını Kani Beko bilmiyor değildir.

Kani Beko düzen siyasetinin sol görünümü CHP'sine uyumlu bir şekilde davranmaktadır. CHP kimi zaman sol maskelerle ortalıkta dolaşıp toplumsal mücadele dinamiklerini denetim altında

tutmak, işçi ve emekçileri düzen siyasetine bağlamak adına politika yapmaktadır. Tüm kritik anlarda ortaya çıkıp itfaiyeciler rolüne uygun şekilde kurulu düzenin bekçiliğine soyunmaktadır. Bugün de grev silahını kuşanmış işçilere ve toplamda işçi sınıfına verilen mesaj bu minvaldedir. İşçi sınıfının mücadeledeki temel silahı olan 'grev'in, hak alma yolundaki etkisi ve sınıflar mücadelesindeki anlam ve önemini bilmediklerinden değil, tam tersine bildikleri için böyle davranmaktadır.

Özellikle içinden geçilen ekonomik kriz ortamında yoksulluğu artan işçi ve emekçilerin tek yolu mücadele etmek, haklarını söke söke almaktır. Karabağlar Belediyesi işçileri de sendikalı olmayan avantajlarıyla daha iyi toplu sözleşme yapabilmek için tutulması gereken yolu tutmuş, grev hakkını kullanmışlardır. Kani Beko şahsında düzen siyasetini rahatsız eden bu iradedir. İşçilerin "sol" görünümü belediyelerin yapacakları zamma değil de kendi güçlerine güvenerek, haklarını almak için harekete geçmesi düzen cephesini korkutmaktadır.

İşçi ve emekçilerin bilincini seçim sandıklarına çekerek bulandıran, hak arama mücadelesini olmayan hukuki zeminlere ve "diyaloglara" sıkıştırılan, grev silahını kullanan işçiden korkması da doğaldır. Hele de bunun yaygınlaşması, işçilerin seçim sandıklarına, meclisten çıkacak yasa kırıntılarına değil de üretimden gelen güçlerine güvenmeleri hiçbirinin işine gelmemektedir.

Sermayenin “Rönesans”ı, işçinin Ortaçağ’ı üzerinden yükseliyor!

2018 yılının en zengini olan Erman Ilıcak, çalıştırdığı işçilere Ortaçağ koşullarını reva görmesiyle biliniyor. Başakşehir’de yapılan İkitelli Şehir Hastanesi’nin inşaatında çalışan işçilerin tahtakurulu yataklarda yatmak zorunda bırakıldıkları ve asgari ücretin altında maaş aldıkları ortaya çıkmıştı.

Sermaye düzeninin yalanda, riyakarlıkta ve çark etmekte zirve yapan temsilcisi Tayyip Erdoğan, hükümete geldiği günden beri emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi için çalışmaya devam ediyor. Erdoğan’ın şefliği altında AKP iktidarı, işçi sınıfını dinsel gericilikle sersemletti, yarattığı kültürel ve ahlaki erozyonla toplumu alabildiğine yozlaştırdı, hak arama bilincini yok etti, biatçı-şükürcü bir toplum yarattı.

Tüm bunların da sayesinde Türkiye, sermaye için sınırsız bir sömürü cehennemi haline getirildi. Grev hakkı fiilen ortadan kaldırıldı, sınıfın kırıntı düzeyindeki hakları dahi tırpanlandıkça tırpanlandı, sendikal örgütlenmeler azgınca saldırılarla karşılanır oldu. Halihazırda İŞ-KUR üzerinden bedava işçilik bizzat devlet güvencesiyle uygulanıyor. BES adım adım zorunlu tutularak emeklilik hakkı ortadan kaldırılmak isteniyor. Keza kıdem tazminatının gasp edilmeye çalışılması da güncel saldırılardan bir diğeri.

Erdoğan/AKP zorbalığı karşısında emek cephesi geriledikçe sermaye cephesi palazlandı. Türkiye kapitalizminin omurgası Koç Holding’in işletme kârı AKP döneminde %470 arttı. Sabancıların milyonlarca liralık vergi borçları silindi. Diğer yandan AKP imtiyazlarıyla palaz-

lanan yandaş sermaye de semirdikçe semirdi. Peşkeş çekilen araziler, kazanani baştan belli ihaleler, hazine garantili projelerle giderek büyüyen bu şirketler listelerinde de üst sıralara tırmandılar.

Forbes Türkiye’nin açıkladığı Türkiye’nin en zengin 100 kişisi listesinin başında yandaş şirketlerden Rönesans Holding’in yönetim kurulu başkanı Erman Ilıcak yer alıyor. Erman Ilıcak sahip olduğu 3,8 milyar dolarlık servetiyle, Yıldız Holding’den Murat Ülker’i 5 yıldır tuttuğu birincilik koltuğundan indirerek Türkiye’nin en zengini oldu.

Rönesans Holding’in bu yükselişinin temelini ise uyguladığı dizginsiz sömürü ve yağmadan kapıldığı pay oluşturuyor elbette. 1993 yılında Rusya’da kurulan şirket AKP’li yıllarda semirdikçe semirdi. Türkiye’deki ilk projesini 2004 yılında hayata geçiren holding, o günden beri aldığı ihalelerle kârına kâr kattı. Onlarca AVM inşaatı, Başakşehir, Adana, Bursa, Yozgat ve Elazığ şehir hastaneleri ile Beştepe’deki kaçak saray, şirketin Türkiye’de yaptığı işlerden bazıları. Türkiye’de ekonomik krizin giderek görünür hale geldiği son 2 yılda krizi fırsata çevirenlerden olan Erman Ilıcak servetini yüzde yüz arttırdı. 2016 yılında 2 milyar dolara yaklaşan serveti 2018 yılında 4 milyar dolara

dayandı.

2018 yılının en zengini olan Erman Ilıcak, çalıştırdığı işçilere Ortaçağ koşullarını reva görmesiyle biliniyor. Başakşehir’de yapılan İkitelli Şehir Hastanesi’nin inşaatında çalışan işçilerin tahtakurulu yataklarda yatmak zorunda bırakıldıkları ve asgari ücretin altında maaş aldıkları ortaya çıkmıştı. İkitelli Şehir Hastanesi’nde çalışan bir inşaat işçisi *Kızıl Bayrak*’a yaptığı açıklamada, “7 bin işçilik şantiyede 8 yemekhane bulunuyor. Yetmeyeceği açık değil mi? Yemek molamız kuyruklarda geçiyor” demiş ve “Binlerce işçinin emeği ile yükselen binalar, işçilere mezar olmadığında da ‘en iyi’ koşulda barbarlığın hüküm sürdüğü çalışma kamplarına dönüşüyor” sözleriyle çalışma koşullarını özetlemişti. Rönesans İnşaat’ta haftalık çalışma süresi en az 60 saat. Cumartesi günleri de çalışmanın zorunlu olduğu bu firmada, işçiler ayda yalnızca iki Pazar tatil yapabiliyor, çalışma saatleri -Cumartesi de dahil- 08.00-19.00. Rönesans Holding’in zenginliği işte bu hırsızlık, sömürü ve kölelik üzerinden yükseliyor.

Kapitalist sistemin özü olan bu köleliğe son vermek işçilerin örgütlenmelerinden, en temel talepleri etrafında birleşerek mücadeleyi yükseltmelerinden geçiyor.

Sefalet zammı dayatmalarına tepki

Antep’te kârları katlanan tekstil patronlarının işçilere sefalet zammı dayatmaları ve işçilerin huzursuzluğu devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde biz dizi firmada işçiler kısa süreli eylemler yapmış haklarını istemişlerdi.

Son olarak Festival Halı firmasında işçiler 1 saat iş başı yapmadılar. Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) Çukurova Temsilciliği’nin sosyal medyada yaptığı duyuruya göre 4. Organize Sanayi Bölgesi’nde bulunan, Yasin Kaplan’a ait Festival Halı adlı dokuma fabrikasında işçiler %13 zammı kabul etmediler. Bir saat fabrika girişinde, bir saat de içeride bekleyen işçiler ilerleyen günlerde firma müdürleri ile toplantı yaptılar ancak kazanım elde edemediler. İşçilere düşük oranda bir zam yapıldı. Festival Halı’nın diğer bir firması olan Atlantik Halı’da da yüzde 13 zam işçilere baskıyla kabul ettirilmek isteniyor.

Yanı sıra Antep’te başka fabrikalarda çalışan işçiler yine DEV TEKSTİL aracılığıyla seslerini duyurmaya devam ediyorlar. Reis Halı’da işçilerin zorunlu mesaiye bırakıldığı, maaşın bir kısmının elden verildiği söylenirken mesaiye kalmayan işçiler işten çıkarılmayla tehdit ediliyor. Reis Halı, Gür Cotton, Canan Tekstil, Durkar Halı gibi firmalarda işçilere henüz herhangi bir zam yapılmış değil. Durkar Halı’da işçiler “Eğer grev yaparsanız isminizi bütün başpınar fabrikalarına veririz, sizi hiçbir yerde işe almazlar” diye tehdit ediliyorlar.

BİSAM Şubat ayı açlık sınırını açıkladı

DiSK/Birleşik Metal-İş Sendikası Araştırma Merkezi (BİSAM) Şubat ayı açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı.

BİSAM’ın raporuna göre, dört kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için asgari aylık harcama tutarı 1.965 lira, yoksulluk ise 6.798 lira oldu.

Açlık sınırınının 2003 yılı Şubat ayında 440 TL olduğu hatırlatılan araştırmada, 16 yılda 4,5 kat artış yaşandığı ifade edildi. Raporda, sağlıklı beslenmek için yapılması gereken harcamalarda, meyve ve sebze giderlerinin bir yılda yüzde 93,12 arttığı belirtilirken, “Günlük meyve-sebze harcaması 7,22 TL’den 13,98 TL’ye yükseldi” denildi.

Lastik sektörü ve işçilerinin durumu üzerine

Lastik sektörünün Türkiye'deki gelişim seyri otomotiv sektörünün gelişimi ile paralellik göstermektedir. 1940'lı yıllarda otomotiv sektörüne yönelik önemli yatırımlar yapılmıştır. Sektörün atılım yaşadığı yıllar ise 1960'lardır. Bu yıllarda Türkiye'de otomotiv parça üretimi de başlamıştır. Aynı yıllar Türkiye'de lastik sektörü için de üretime başlama ve gelişme yıllarıdır. 1954 yılında yürürlüğe giren Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu, dünyadaki lastik şirketlerinin ülkeye yatırım yapmasının önünü açmıştır. Lastikte dünya devi Pirelli ve Goodyear'ın 1950'li yılların ikinci yarısında kurmaya başladıkları fabrikalar 1962 ve 1963 yıllarında faaliyete başlamıştır.

Türkiye'de lastik fabrikalarının olduğu iller Kocaeli (Goodyear, Brisa, Pirelli, Özka), Sakarya (Goodyear), Düzce (Anlas), Çankırı (Sumitomo), Kırşehir (Petlas) ve Aksaray'dır (Brisa). Toplamda 20 bin dolayında lastik işçisi bulunmaktadır. Sektörün fabrika ve çalışan işçi sayısı açısından ağırlık merkezi Kocaeli'dir.

SEKTÖRÜN ÜRETİM DÜZEYİ

İç ve dış lastik üretimi yapılan Türkiye'de 2013 yılında 26 milyon 414 bin 369 adet lastik üretilmiştir. Bu imalatın 16 milyon 775 bin 32'si Kocaeli-Sakarya hattının üç büyük firmasının dört fabrikasında gerçekleştirilmiştir. Türkiye'de üretilen lastiğin 3'te 1'i ihraç edilmektedir. Öte yandan 5 milyon civarında lastik de ithal edilmektedir.

Lastik Sanayicileri ve İthalatçıları Derneği (LASİAD) Yönetim Kurulu Başkanı Yiğit Gürçay, 2016 yılının başında, "Türkiye'de lastik sektörü son beş yılda global

lastik pazarının üzerinde bir performans göstererek yaklaşık yüzde 28 büyüdü." diyerek, sektörün durumunu özetlemiştir. Türkiye'de lastik sektörü gelişen ve kâr oranı sürekli büyüyen bir sektördür.

LASTİK İŞÇİLERİNİN TABLOSU VE SENDİKAL DÜZEYİ

Lastik fabrikalarında ağır çalışma koşulları hakimdir ve işyerleri birçok sağlık riski barındırıyor. Buna karşın yüksek ücretli ve sosyal hakları olan bu fabrikalar (özellikle sendikal geçmişli olanlar), buldukları bölgelerdeki işçiler tarafından öncelikli tercih konusudur. İşçiler bu fabrikalarda işe girmek ve kalıcı olabilmek için uğraşıyorlar.

Lastik işçilerinin genelde sendikalı olma bilinci taşıdığını söyleyebiliriz. Lastik işçilerinin hemen hemen hepsi sendikalı çalışıyorlar. Sendikalı fabrikaların büyük bir çoğunluğunda, Kocaeli-Sakarya hattındakilerde DİSK Lastik-İş Sendikası yetki sahibidir. Kırşehir'de bulunan Petlas fabrikasının işçileri, Petrol-İş Sendikası'na üyeler. Uzun bir geçmişe sahip ve sendikalı olan fabrikalardaki işçiler, genel ortalamaya göre yüksek olan ücretlerini ve haklarını korumak, dönem dönem de genişletmek için çabalamaktadırlar.

Yeni kurulan fabrikalarda sendikasız olan işçiler, sendikalı fabrikalardaki hakların öğrenilmesi ile birlikte sendikalaşma adımları atabiliyorlar. Kocaeli'de en son kurulan Özka bunun örneklerinden biridir. Bu fabrikada işçilerin sendikalaşma çabası başarıya ulaşmıştı. Son kurulan fabrikalardan biri olan Çankırı'daki Sumitomo işçileri de sendikalaşmak için

adım attılar. Ardından patronun işten atma saldırısı ile karşı karşıya alındı. Lastik-İş ve Petrol-İş arasında gidip gelen işçilerin sendikalaşması bir süre havada kaldı ve belirsizliğini koruyor.

Lastik işçileri, geçmiş dönemin (1960'ların ve 70'lerin) sınıf mücadelesinin önemli bir dinamiğiydi. Geçmişin mücadele birikimleri ve geleneği lastik işçilerinin mirasını oluşturuyor. Lastik işçileri 15-16 Haziran eylemlerinin İzmit hattındaki militanlığının bir parçasıydılar. Sonraki dönemde yaşanan baskılar ve üyesi oldukları sendikaların başına çöreklenen mafyalaşmış sendikal anlayış nedeniyle mücadele süreçleri sekteye uğrasa da dönem dönem tepkiyi açığa çıkartmak isteyen işçi bölükleri bugün de var. Doğru bir kanal bulamamak bu arayışları sonuçsuz bırakabiliyor. Keza başlatılmaya çalışılan muhalefet süreçleri erkenden açığa çıkıp, sendika bürokrasisi ve patron işbirliğinde işten atma saldırısıyla karşılanıyor ve dolayısıyla sekteye uğrayabiliyor.

Lastik işçilerinin büyük bir kısmı ortalamasının üzerinde bir ücrete çalışıyor olsa da birçok sorun ile karşı karşıyalar. Geçmiş mücadelelerin deneyimine sahip lastik işçileri birliğini güçlendirmeli, patronlara ve mafyalaşmış/bürokratlaşmış sendikal anlayışa karşı taban örgütlülüklerini ve inisiyatifini geliştirmelidirler.

Kaynaklar:

- TÜİK verileri 2013, 2014, 2015
- Aile, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı web sitesi
- Goodyear, Pirelli, Brisa fabrikalarının web siteleri

Sınıftan kısa kısa

Giresun'da AKP'li Tirebolu Belediyesi'nde çalışan işçiler 5 aydır maaşlarını alamadıkları için 1 Mart'ta belediye önüne sessiz yürüyüş yaparak maaşlarının ödenmesini istedi.

Tüm Taşıma İşçileri Sendikası (TÜMTİS) ile Aras Kargo arasındaki 6 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı. Sendika yaptığı açıklamada; "Ücret ve sosyal haklara birinci yıl yüzde 40 oranında, ikinci yıl enflasyon oranında zam alındı.

Sendika üyesi işçilerin 01.09.2018 ile 31.08.2018 tarihinde almış oldukları ücretlerine yüzde 9 oranında, 31.12.2018 tarihinde almış oldukları ücretlerine yüzde 22 oranında zam alındı. Ücretlere ek olarak bir aylık ücretleri tutarında ikramiye alındı" dedi.

Petkim'deki TİS görüşmelerindeki dayatmalara karşı 4 Mart'ta işyeri önünde açıklama yapan Petrol-İş Sendikası Aliğa Şubesi, kriz bahanesiyle patronların görüşmeyi zora soktuğu ve iş güvenliğini hiçe saymak istemesine tepki gösterdi. "2018 yılı cirosunu 9,3 milyar olarak açıklayan Petkim'e soruyoruz; bu ciroda PETKİM emekçilerinin payı yok mu?" denildi.

TPI'nın İzmir Sasalı ve Mene-men'de kurulu fabrikalarında, Petrol-İş Sendikası'na üye yaklaşık 2 bin 500 işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme sürecinde 5 Mart'ta yapılan grev oylamasında 816 işçi grev isterken 1615 işçi sözleşmenin kabul edilmesi için oy kullandı. TPI sermayedarının teklifi imzalanırsa; ilk yıl için sosyal haklarla birlikte giydirilmiş ücret aylık 2624 TL ve tavan 3856 TL, 2020 yılı için ise 3101 TL ve 4623 TL olacak.

İstanbul'un Silivri ilçesindeki Kale Kayış fabrikasında işçiler, ağır çalışma koşulları, düşük ücretler ve işçi sağlığına yönelik olumsuz durumlar karşısında Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendi. Örgütlenmenin ardından patronun sendikaya yönelik baskıları arttırması üzerine işçiler 6 Mart sabahı iş başı yapılmayarak direnişe başladı.

Antep 4. Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Canan Tekstil iplik bölümünde 5 Mart gece vardiyasında işçiler iş durdururken diğer vardiyalar da fiili grevi sürdürdü. 1000 işçinin çalıştığı fabrikada üretimin durması karşısında birinci kademe işçilere 2.100 TL, ikinci kademe işçilere ise 2.200 TL maaş dayatan patron başta işten atma tehdidi savururken ücretleri 2.250 TL'ye çıkarmak zorunda kaldı. Anlaşma sonrası işbaşı yapıldı.

Dünün bugünle 'rastlantısı' - III

Burjuvazinin ümidi: Kornilov'un darbesi

M. İlkan

İşçi hareketinin yükseldiği, çıkarlarının tehdit edildiği her anda burjuvazi askeri darbelerle başurmakta sakınca görmemiştir. Dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de bunun örnekleri mevcut. Okur, yükselen işçi hareketinin önünü kesmek ve "24 Ocak kararları" olarak bilinen kapsamlı neo-liberal saldırıları hayata geçirebilmek için Türkiye burjuvazisinin 12 Eylül 1980'de askeri darbeden medet umduğunu hatırlayacaktır.

1917 Ağustos'unda Rusya'da yaşananlar da, daha Şubat Devrimi'nin üzerinden çok geçmeden darbe seçeneğini bir kenara not düşen burjuvazinin, Temmuz gericiğinde işçi ve askerlerin güçten düşmesini fırsat bilerek ülkedeki devrim sürecini boğmak için bir 'askeri diktatörlük' kurma çabasını ve sonunda yaşadığı hezimetini anlatmaktadır.

BURJUVAZİ 'ASKERİ DİKTATÖRLÜK' İSTİYOR

Geçici Hükümet'in Temmuz gösterilerinin ardından estirdiği terör ve siyasal gericilik ortamı topraksız köylüler ve proleterler arasında yeni bir öfkenin birikmesini engelleyemedi. Temmuz sonu ve Ağustos başını kapsayan dönemde kırsal kesimde topraksız köylüler tepkilerini açığa vuruyor, kentlerde de proleterlerin militanlığı artıyordu. Finliler ve Ukraynalılar içinde "tam özerklik" isteyen hareketler hükümeti çaresiz bırakıyor, askeri birliklerde de 'radikal' tutum sürüyordu. Bunun yanında, temel tüketim maddelerinin üretim ve dağıtımını ciddi sorunlar yaşıyor, fiyatlar tavan noktasına erişmiş bulunuyordu. Bunlarla birlikte, Bolşevikler de güçlerini yeniden kazanmaya başlıyordu.

Politik ve toplumsal bunalımın derinleştiği bu dönemde burjuvazi, yeniden toparlanmasına fırsat vermeden işçilerin direncini tümüyle kırmak istiyordu. "Güzel eski günlere dönüş" söylemiyle yalnızca Bolşevikler değil, Sovyetler de dahil olmak üzere bütün demokratik kazanımları hedef alıyordu.

20 Ağustos'ta Moskova'da düzenlenen 'Burjuvazi ve Toprak Beyleri, Devlet Duması Üyeleri Özel Konferansı'nda konuşan Purişkeviç, burjuvazinin bu isteğini açıkça dile getirdi: "Rusya, geniş yetkiler ile donanmış bir diktatöre ka-

vuşmadıkça, cepheden cepheye koşan ve ülkeleri için hayatlarını tehlikeye atan en mükemmel Rus generallerinden oluşan bir Yüksek Konsey'e sahip olmadıkça, Rusya'da düzen kurulamayacaktır."

"Ülke isim arıyor" diyerek diktatör arayışına koyulan burjuvazi, ilk aday olarak Kerenski'yi düşündü. Ancak sonra "belinde kılıç olan bir kimseyi bir politikacıya tercih etme" kararı verdi. Bunun için en uygun aday, başkomutan olarak atanan General Lavr Georgieviç Kornilov'du.

Askeri başarısızlıklarına rağmen sahte kahramanlık hikayeleriyle "efsane"ye dönen Kornilov, çeşitli konumlarda görevlendirilmesinin ardından Şubat Devrimi'ne kadar 25. Kolordu Komutanlığı yapmış, bundan sonra da Petrograd Askeri Bölge Komutanlığı'na atanmıştı. Nisan gösterilerinde işçilerin üzerine top atışı için hazırlanma emri veren bu "gözüpük" general, burjuvazinin dikkatini çekmiş, sempatisini kazanmıştı. Şimdi de proleterlere, Bolşeviklere ve tüm kazanımlara saldırı hazırlığı yapan burjuvazi için daha iyi bir aday yoktu. Haziran'da küçük bir birlikle cepheye gönderilen Kornilov, sonrasında Güney Batı Cephesi'ndeki ordulara başkomutan yapıldı.

Burjuvazinin desteğini alan general, ordu içindeki diktasını arttırıyor, Geçici Hükümet'e müdahalelerde bulunmaya başlıyordu. İlk olarak hükümete ultimatom vererek cephede ölüm cezası verilmesi ve yerine getirilmesi için emir yayınlanmasını istedi. İkinci olarak, Lvov, Kerenski ve Rodzyanko'ya mektup gön-

dererek olağanüstü önlem alınmasını istedi. Güney Batı Cephesi'ndeki birliklerin komutanlarına da 'emir verilmediği halde mevzilerini terk eden birlikler üzerine ateş açılması' talimatı verdi.

Kornilov'un telgrafları gazetelerde yayınlanıyor, burjuvazi tarafından memnuniyetle karşılanıyordu. Aradığı ismi bulan burjuvazi, kamuoyunu hazırlamak için Kornilov'u yeniden "efsaneleştirme" işine koyuldu. "İlk Halk Başkomutanı, Tümgeneral Lavr Georgieviç Kornilov" başlıklı ve sahte kahramanlık hikayelerinin yer aldığı bir broşür basarak dağıttı.

Burjuvazinin tek hazırlığı Kornilov propagandası değildi elbette. Bir yandan da Petrograd'da subayların ve Yunkerlerin üye olduğu gizli dernekler kuruluyordu. Kentteki bütün askeri faaliyetlerin tek bir merkezden yürütülebilmesi ve tüm küçük derneklerin yönetilmesi için Temmuz sonlarında Cumhuriyetçiler Merkezi adlı bir dernek kuruldu. Subaylar ve yüksek memurlardan oluşan dernek, büyük sanayiciler ve bankerler tarafından finanse ediliyordu. Genel karargahta ise Subay Dernekleri Komitesi kuruldu.

Askeri hazırlıklara 'politik' hazırlıklar da eşlik etti. Geçici Hükümet, hareketin merkezi olarak işlev görmesi için Devlet Konseyi toplama kararı verdi. Lenin'in "karşı-devrimci, emperyalist" olarak tanımladığı konsey, burjuvazi için daha güvenli sayılan Moskova'da toplanacaktı. Konsey toplanmadan önce, 3 Ağustos'ta 2. Bütün Rusya Ticaret ve Sanayi Kongresi Moskova'da açıldı. Kongrede

"işçi, köylü ve askerlerin kazanımlarının ezilmesi gerektiği" açıkça dile getirildi. Moskova'daki bu toplantının ardından, karşı-devrimci güçler tarafından 'Halk Konseyi' kuruldu. Gizli olarak yapılan toplantılarda ekonomik, politik ve askeri hazırlıklar konuşuluyordu. En sonunda, Devlet Konseyi'nin açılış gününde, 12 Ağustos'ta askeri diktatörlük ilan edilmesi kararlaştırıldı.

İLK PLAN BOŞA DÜŞTÜ

Bu sırada Kornilov, Kerenski'ye bir program sundu. "Orduda disiplinin yeniden sağlanmasını, komutanlara her türlü yetkinin verilmesini ve subayların itibarlarının arttırılmasını, cephe gerisinde de ölüm cezası verilmesini, demiryolları ile mühimmat fabrikalarının askerileştirilmesini" istedi. Burjuvazi de bu istemlerin yerine getirilmesi için Kerenski'ye baskı yapıyordu.

Moskova'ya konseyin açılışından bir gün sonra gelen Kornilov, konseyde yaptığı konuşmada isteklerini yineledi ve hükümeti "Almanlara Petrograd yolunu açmakla" tehdit etti.

Burjuvazi, generaller aracılığıyla Devlet Konseyi'nde karşı-devrimin programını açıkladı. Askeri diktatörlüğün önünü açmakla birlikte, Sovyet gibi örgütleri de hedef alan program şöyleydi:

1. Ordu politikadan uzak duracaktı; her türlü toplantı, parti tartışması ve tartışması yasaklanmalıydı.

2. Hem ordudaki ve hem de gerideki bütün Sovyetler ve komiteler kaldırılmıydı.

3. Asker Hakları Bildirgesi gözden geçirilmeli ve bunların görevlerini de içine alacak biçimde değiştirilmeliydi.

4. Orduda disiplin kuvvetlendirilmeli ve en sıkı önlemler ile takviye edilmeliydi.

5. Cephe ve geri, ordunun savaş gücünü arttırmada bir ve bölünmez bir bütündü ve cephede uygulanan bütün disiplin önlemleri, geride de aynen uygulanmalıydı.

6. Subaylara disiplini sağlama hakları geri verilmeli, ordu komutanlarına tam yetki verilmeliydi."

Öte yandan, Geçici Hükümet ve burjuvazi Petrograd proleterlerinden kurtulmak için geldikleri Moskova'da beklenmedik bir durumla karşılaştı. Devlet Konseyi'ni teşhir eden bir bildiri dağıtan

Bolşevikler, karşı-devrimci güçlerin oyununa karşı kentte bir günlük grev yapma kararı aldı. Konseyin açıldığı gün, Moskova'da 400 binin üzerinde işçi greve gitti. Kentteki fabrikaların çoğunda iş başı yapılmadı, restoran ve kafeler kapandı, tramvay ve taksiler çalışmadı, konferansın toplandığı salondaki büfeler bile greve gitti. Havagazi işçilerinin çalışmaması nedeniyle de o akşam bütün kent karanlıkta kaldı.

Konsey açılışının öncesinden beri hazırlık yapan, konseyin toplanacağı binayı koruyan Yunkerlere gerçek mermiler dağıtan, cephedeki Kazak birliklerini kente getiren burjuvazi, Geçici Hükümet'i devirip iktidara el koymayı planlıyordu. Fakat Moskova proletaryasının grevi, "darbe için harekete geçmesinin zamansız olacağını" gösterdi. Proleterlerin hâlâ tetikte olduğunu anlayan burjuvazi ve generaller, ilk planın suya düştüğünü kabullenerek, hareketi erteleme kararı verdi. Kuvvetlerini toplayıp, daha kapsamlı bir saldırıyla geri dönmek üzere...

BURJUVAZİ YENİDEN SALDIRIDA

Konseyin açılışındaki planlarını ertelenen burjuvazi ve Kornilov, çekildikleri karargahlarında yeni planlar hazırlıyorlardı. İlk olarak Bolşevikler üzerinden komplo örgütlemekle işe koyuldular. Bu sayede dikkatleri başka yere çekmeyi ve darbe için hazırlıklarını rahatça sürdürmeyi planlıyorlardı.

Bolşeviklerin devrimin "yarım-yıldönümü" olan 27 Ağustos'ta ayaklanma örgütlemeye hazırlandıkları yönünde söylenti yayıldı. Bolşeviklerin böyle bir planı olmasa da, Kazak birlikleri tarafından "Bolşevik ayaklanması" sahneleyecekler, bunun üzerine Kerenski başkanlığındaki Geçici Hükümet bu sahte isyanın bastırılması için emir verecek, Kornilov da önceden hazırladığı askeri birliklerle Petrograd'ı işgal edecekti. Olağanüstü hal ilan ederek Bolşevikleri ve Sovyetleri ezecek, Kronştad'ı silahsızlandırarak, askeri diktatörlük ilan edecekti.

Kornilov'un daha sonra vereceği ifade, darbeden sonra oluşturulacak yeni hükümet için kimlerin kol kola girdiğini açıkça ortaya koydu:

"26 Ağustos'ta cephe komiserlerinin konferansının sonunda, Filonenko, V. S. Zavoyko ve A. F. Aladin benim büromda toplandılar Bir 'Ulusal Savunma Konseyi' kurulması için proje hazırlandı. Bu konsey, başkan olarak yüksek komutan ile, başkan yardımcısı olarak A. F. Kerenski, Savinkov, General Alekseyev, Amiral Kolçak ve M. Filonenko'dan oluşacaktı. Bu Savunma Konseyi, kolektif bir diktatörlük uygulayacaktı, çünkü, tek bir kişinin diktatörlüğü arzu edilmeyen bir şey olarak kabul ediliyordu. Önerilen

öteki bakanlar, S. G. Toktamişev, Tretyakov, Pokrovski, Kont Ignatev, Aladin, Plehanov, G. E. Lvov ve Zavoyko idi."

Kornilov'un kurmayları Riga'yı Almanlara teslim ederek Petrograd'ı savunmasız bırakarak birliklerin kente girişine zemin hazırlarken, Kornilov'un bütün isteklerini yerine getiren Kerenski, bir yandan kişisel bir amaç da güdüyordu. Kerenski, burjuvazinin aradığı ismin kendisi olabileceğini düşünüyordu. Burjuvazi darbenin başına geçirmese de Kerenski'den vazgeçemiyordu. Kornilov'un hükümet listesinde bu yüzden Kerenski'nin de ismi yer almıştı.

Fakat Kerenski, gerçekte tasfiye edileceğini fark edince, Kornilov'un "Petrograd'da sıkıyönetim ilan edilmesi" ve "Başbakan dahil bütün bakanların istifa etmesi, yeni kabine kurulana kadar bakan yardımcılarının yönetimi alması" taleplerine karşı kendi oyununu sergileme yoluna gitti. Geçici Hükümet'ten "Kornilov ayaklanması ile mücadele etmek üzere" kendisine olağanüstü yetkiler verilmesini istedi.

Kerenski'nin bu ani tutum değişikliği üzerine devreye giren burjuvazi, Kerenski ve Kornilov arasında bir anlaşma sağlamaya çalıştı. Açıkta Kornilov'un tarafında olduklarını beyan etti. Kadet bakanlar hükümetten istifa etti, gazeteleri *Reç*, Kornilov'un yanında olduklarını belirtti ve yaşananların bir "yanlış anlama" olduğunu öne sürdü.

Bu arada, emperyalistler de açıkça Kornilov'la işbirliği içindeydi. İngiliz zırhlı araçları Petrograd yolundaki Kornilov birliklerine eşlik etti. Ekim Devrimi'nin ardından ortaya çıkan Amerikan ve İngiliz yetkililer arasındaki konuşmalar da bunu doğruladı.

Kerenski ve Kornilov arasında yürütülen görüşmelerden ve entrikalardan bir sonuç çıkmayınca, Kornilov 27 Ağustos'ta savaş bildirisini yayınladı:

"Rusya halkı! Anavatanımız can çekişmektedir. Ölüm saati yakındır. Açıkça konuşmak mecburiyetiyle, ben General Kornilov, Geçici Hükümet'in, Sovyetlerdeki Bolşevik çoğunluğunun Alman genelkurmayının planlarıyla ve Riga kıyısındaki düşman kuvvetlerinin ilerleyişiyle tam uyum içinde hareket etmekte olduğunu ve ülkenin sağlam temellerinin altını oymakta olduğunu beyan ediyorum.

Ülkenin kaçınılmaz yıkımının ağır yükü, bana bu uğursuz anda tüm Rus halkına ölmekte olan anavatanın yardımına koşmaya çağırma görevini veriyor..

Ben, General Kornilov, bir Kazak köylüsünün oğlu, Büyük Rusya'nın korunması dışında, kendim için bir şey istemediğimi herkese bildiriyorum. Düşmana karşı kazanılacak zaferle, halka Kurucu Meclisi getirmeye ant içiyorum. Halk bu mecliste

kendi kaderini belirleyecek ve yeni hükümet biçimini seçecektir..."

Bildirinin ardından Kornilov, emrindeki birliklerin demiryolu boyunca Petrograd'a ilerleyişini sürdürmeleri emrini verdi.

İŞÇİ VE ASKERLER DARBİYİ PÜSKÜRTÜYOR

Bolşevikler Moskova'da örgütledikleri grevle yeniden güç kazandıklarını gösterdiler. Kornilov'un darbesini püskürtmek için en kritik siyasal güç durumundaydılar. Bu durum, darbeye karşı kurulmaya çalışılan 'Karşı-devrime Karşı Mücadele Komitesi' tartışmalarında kendini açıkça gösteriyordu. Bolşeviklerin böyle bir komiteye katılıp katılmayacağı, Kornilov'a karşı "ılımlı sosyalistlerle" işbirliği yapılıp yapılmayacağı merak ediliyordu. Menşevik-Enternasyonalist Suhanov anılarında, Bolşeviklerin darbe karşısındaki önemini şu sözlerle dile getiriyordu:

"Komite savunma hazırlıkları yaparken işçi-asker kitlelerini seferber etmek zorundaydı. Ancak kitleler o zamana kadar Bolşevikler tarafından örgütlenmişti ve onları izlemekteydiler. O zaman, onların örgütü basit disiplin ilkeleriyle kaynaşmış ve başkentte en alttaki demokratik düzeylere kadar ulaşmış tek büyük örgüttü. O olmadan komite yetersiz kalacaktı. Bolşevikler olmadan, yalnızca yetkilerini yitirmiş konuşmacılarca yapılacak boş nutuk ve çağrılarla zaman geçirilmiş olacaktı. Bolşeviklerle birlikte, komitenin emrinde örgütlü işçi ve askerlerin tüm gücü bulunacaktı."

Bolşevikler içinse "ılımlı sosyalistlerle ittifak" sorunu ayrı bir tartışma konusuydu. Altıncı kongrelerinde alınan karar bunu açıktan reddediyordu. Ancak var olan durum, devrimin tüm kazanımlarının tehlike altında olması nedeniyle, parti içinde tartışmalara neden oluyordu. 29 Ağustos'ta kilit taşra bölgelerindeki Bolşevik komitelere telgrafla talimat gönderen Merkez Komitesi, tutumunu özetliyordu:

"Karşıdevrimin geri püskürtülmesiyle ilgili olarak, Sovyetle teknik ve bilgi alıp verme temelinde işbirliği içinde çalışıyoruz ancak kendi bağımsız politik tavrımızı tümüyle koruyoruz."

Bununla birlikte, Petrograd'a ilerleyen askeri birlikleri püskürtmek için işçiler arasında hummalı bir hazırlık yürütülüyordu. Rusya genelinde, yüzlerce özel komite kuruldu. Bu komitelerin amacı kitleleri örgütlemek, silah ve cephane sağlamak, genel olarak devrimin savunulmasını koordine etmektir. Bolşeviklerin etkisi ve Sovyetlerin yönlendirmesiyle yürütülen savunma hazırlıklarına metal ve demiryolu işçileri sendikaları da katıldı.

Kornilov tehdidi giderek yayılırken, fabrikalarda da hazırlıklar hızlandı. İşçiler, talimat beklemeden fabrikalarında ki güvenlik önlemlerini arttırdı ve savaş müfrezeleri kurmaya başladı. Bu müfrezeler kısa sürede "Kızıl Muhafızlar" adını aldı. Putilov silah fabrikasındaki işçiler, askeri hazırlıklar için silah üretimini hızlandırdı. Fabrikadan çıkan silahlar daha denemesi bile yapılmadan Kızıl Muhafızlara gidiyordu. Silahların ayarları metal işçileri tarafından yapılıyordu. Bir yandan da savunma bölgelerine dikenli teller çekiliyor, siperler kazılıyor, karşı-devrimci birliklerin ilerleyişini durdurmak için demiryolu hattına engeller konuyordu.

Askeri birliklerde de Kornilov karşıtı kararlar geçiriliyor, darbeyi püskürtmek için askeri hazırlıklar yapılıyordu. Stratejik önemi olan noktalarda birlikler konuşlandırılıyordu. 29 Ağustos sabahı, binlerce denizci savunma için başkente ilerledi.

Askeri birlikler içinde Kornilov'a sempati duyan subaylar tutuklanıyor, kimi zamansa linç ediliyordu.

29 Ağustos'ta Petrograd merkezinde Kornilovcu subayların kaldığı tespit edilen otel kuşatıldı. Aynı gün Petrograd'a sevk edildiği belirlenen subaylar da trenlerinde alıkonuldu.

Kornilov'un Petrograd'daki generalleri, kente ilerleyen birliklerin komutanından haber bekliyor, "Bolşevik ayaklanması" sahneleme için hazırda duruyordu. Fakat işçi ve askerler tarafından demiryollarında alınan önlemler nedeniyle Petrograd dışındaki birliklerin ilerleyişi durdu, komplocular arasındaki iletişim olanakları yok oldu. Petrograd'daki komutanlara şifreli haber 29 Ağustos akşamı ulaştı. Fakat o saatten sonra kentte böyle bir komplo örgütlemenin zemini kalmamıştı.

30-31 Ağustos'ta Kornilov'un darbe girişimi tümten püskürtülmüştü. Zira darbecilerin birlikleri içinde ajitatörler propaganda yapmış, toplantılar örgütlemiş ve birlikleri ya kendi görüşlerine kazanmayı ya da tarafsızlaştırmayı başarmışlardı. Sonrasında da darbeci generaller Geçici Hükümet tarafından ordudan tasfiye edildi.

Burjuvazinin Kornilov üzerinden gerçekleştirmek istediği darbe, Petrograd'ın işçi ve askerleri tarafından püskürtülmüştü. Fakat burjuvaziye karşı savaş, yeni dengeler üzerinden devam ediyordu.

Kaynaklar

1) *Bolşevikler İktidara Geliyor (Petrograd'da 1917 Devrimi)*, Alexander Rabinowitch, Yordam Kitap

2) *1917 Sovyet Devrimi-I*, Evrensel Basım Yayın

TKİP VI. Kongresi kapanış konuşması...

Parti, sını

Cihan yoldaşın kongre kapanış konuşması kayıtlarını, özel bölümlerinden arındırılmış ve ara başlıklarla düzenlenmiş biçimiyle yayınlıyoruz...

Dört haftalık bir çalışmayla başarılı bir kongreyi geride bırakmış bulunuyoruz. Bu illegal bir parti kongresi için oldukça uzun bir süre. Ama çalışmamızın çok yoğun geçtiğini ve zamanın bize ancak yetebildiğini biliyoruz. Önden saptanmış gündemleri aşağı yukarı planladığımız süre içinde tamamladık. Ama ardından gerekli görüp kongreyi uzatma kararı aldık. Bu çerçevede ek yeni gündemler saptadık. Bir-iki tali konu dışında bu yeni gündemi de tamamladık. Böylece kongre çalışmamızı noktalamış oluyoruz.

Kongremizin başarılı geçmesi şaşırtıcı değil, zira çalışmamız bir yılı bulan bir ön hazırlığa dayanıyordu. 30. Yıl Konferansı'yla girdiğimiz bir süreçti bu. Nisan ayında 30. Yıl Konferansı sonrasını değerlendiren ve yeni kongreye hazırlığı daha somut bir biçimde ele alan bir Ara Konferans gerçekleştirdik. Bütün bu hazırlığın üzerinde yükselen bir kongre olduğu için sonuçta başarılı olması da çok şaşırtıcı değil. Bunu bundan sonraki kongreler için de bir deneyim olarak gözetmemiz gerekecek.

20. YIL VE PARTİNİN BİRİKİMLERİ

Partimizin 20. yılındayız; yirmi yıllık bir parti, otuz yıllık bir hareketiz. Bunun ciddi birikimlerine sahibiz. Nitekim çalışmamız boyunca da bunu somut olarak gördük. Ele aldığımız hemen her konuda eski bazı kaynaklardan verimlice yararlanabildik. Partimizin ciddi bir birikimi ve bunun bir sürekliliği var. Süreklilik burada çizgide tutarlılık anlamına geliyor. Kuşkusuz aynı yerde durmuyoruz. Zaman içerisinde birikimimiz artıyor, deneyimlerimiz zenginleşiyor, bakışımız derinleşiyor.

Partinin birikimi öncelikle ideolojik alandadır. Her konuda geriye dönebiliyor, verimli dayanaklar ya da hareket noktaları bulabiliyoruz. İşte çalışmamızın bu son günlerinde dünya devriminin sorunlarını ve sosyalizm deneyimlerini ele aldık. Bu alabildiğine zor teorik-tarihsel alanda bile partinin geçmiş birikiminden verimlice yararlanabildiğimizi gördük. En zayıf görüldüğümüz konularda bile, partinin bir ideolojik açıklığı, bunun ürünü

Kongremizin başarılı geçmesi şaşırtıcı değil, zira çalışmamız bir yılı bulan bir ön hazırlığa dayanıyordu. 30. Yıl Konferansı'yla girdiğimiz bir süreçti bu. Nisan ayında 30. Yıl Konferansı sonrasını değerlendiren ve yeni kongreye hazırlığı daha somut bir biçimde ele alan bir Ara Konferans gerçekleştirdik. Bütün bu hazırlığın üzerinde yükselen bir kongre olduğu için sonuçta başarılı olması da çok şaşırtıcı değil.

bu birikimi var. Çalışmamız boyunca bir dizi konu ya da sorun üzerinden bunu ayrıca somut olarak görmüş olduk.

Öte yandan bir örgütsel birikimimiz var. Bir yıl önce bir konferans, sonra bir ara konferans ve şimdi de bir kongre topluyoruz. Bir yıl içinde üç önemli üst platformu güvenlik içinde toplayabilmek, partinin oturmuş bir örgüte dayandığı gerçeğine, buna ilişkin deneyime ve birikime en dolaysız bir göstergedir. Düşününüz ki biz kongremizde, örgütsel alandaki zaafılarımıza belirgin biçimde çubuk bücktük, ciddi eleştiriler yaptık. Bu kuşkusuz yerinde bir tutumdur. Zira örgütsel yapımızda ve yaşamımızda ciddi sorunlar ve zaafiyet alanları olduğunu iyi biliyoruz. Bunları tartışıp irdelemek, aksayan ne ise saptayıp gidermek sorumluluğu ile yüz yüzdük. Yaptığımız da bu oldu. Devrimci bir partide yapılması gereken de budur. Ama bu devrimci hassasiyet,

bu devrimci eleştirel tutum, bizim ölçülerimizin ya da yükseklerde tuttuğumuz çıtamızın bir gereğidir. Her zaman daha iyisine ulaşmakla yükümlüyüz ve sonu gelmeyen devrimci eleştirel yaklaşım buradan kaynaklanıyor, bunun için gerekli.

Ama bir yılda üç önemli üst platformu güvenlik içinde toplamak başarısı da bu aynı gerçeğin öteki yüzüdür. Bu da gösteriyor ki, bakış açısı ve pratik deneyim olarak ciddi bir örgütsel birikimimiz var, bu kesin. Kuşkusuz parti örgütümüz henüz çok sınırlı, kadro gücümüz henüz çok yetersiz. Nesnel olandan kendimize ilişkin olanına kadar bunun çok çeşitli nedenleri var. Ama bugün için öncelikli olan nicelik değildir. Bugün için öncelikli ve belirleyici olan niteliktir. Ve biz bu açıdan artık gerçek bir örgütüz, buna kuşku yok. 2007'den beri parti yaşamı bu açıdan bir düzene girmiş, parti örgütü ve işleyişi iyi kötü oturmuş durumda. Parti kongrele-

ri düzenli biçimde toplanıyor, sorunlar tartışılıyor, sonuçlara varılıyor, kararlar alınıyor. Bütün sıkıntılara rağmen parti manevi dengesini, iç bütünlüğünü yıllardır koruyor. Bunlar, önemli bir örgütsel birikime ve düzeye, bunları tamamlayan bir moral güce sahip olduğumuzu gösteriyor.

Çok önemli bir sınıf çalışması deneyimimiz var. Partinin sınıf çalışması alanındaki deneyimi ve birikimi en tartışmasız konu olduğu için sadece anmakla yetiniyor ve geçiyorum.

Bir siyasal mücadele deneyimimiz var. Siyasal sahnede etkin bir yer tutamıyoruz, bir güç odağı değiliz henüz. Ama siyasal yaşamı anlamada ve anlamlandırma, dolayısıyla doğru tutumlara konu etmede bir bakış açısı üstünlüğümüz var ve bugün için bu yine de çok önemli. Türkiye'de siyasal yaşam çok karmaşık ve tuzaklarla dolu. Rejim krizinin solda

f, devrim!

yol açtığı ciddi kafa karışıklıkları, çatışan taraflardan birinin yedeğine düşmeler biliniyor. Oysa biz bu konuda sağlam durduk, hata yapmadık, gerçeği yerli yerine oturtmada belirgin bir başarı gösterdik. Olayların seyriyle ilgili başarılı öngörülerimiz var. Kuşkusuz boşa çıkanları da var. Bu bir yerde normal. Türkiye bir sürprizler ülkesi. Bunca belirsizlikler ve kaygan zeminler ortamında her şeyi doğru öngöremezsiniz. Ama genel planda alındığında, siyasette bir düzeyimiz olduğundan kuşku duymamak gerekir. Bir bakış açımız, bunun ürünü siyasal bir birikimimiz ve deneyimimiz var.

Moral değerlerimiz var, ki bu çok önemli. Yeri geldikçe kendimizi alabildiğine sert, birçok durumda belki gereğinden fazla eleştiriyoruz. Delege bir yoldaş haklı olarak bu konuda eleştirel uyarılarda da bulunuyor. 'Kısmi ya da yerel zafırları genelleştiriyor ve böylece çoğu durumda partiyi gereğinden fazla ve haksız bir biçimde eleştiriye konu ediyoruz' diyor yoldaş. Kuşkusuz haklı belli bakımlardan. Ama bunca eleştirel tutuma rağmen partide güçlü bir manevi denge olduğu da bir gerçek. Kendi içimizde çokça tartışmalı durumlar yaratabiliyoruz. Ama bu birliğimizi ve moral gücümüzü etkilemiyor. Belli zamanlar sıkıntılar çıkıyor kuşkusuz. Ama bu sıkıntıları giderebilme-yi, partinin birliğini bu sıkıntıları giderme çabası içerisinde yeni bir düzeye çıkarabilmeyi de başarabiliyoruz. Konuşmasını, tartışmasını, bir sonuca bağlamasını bilen insanlarız. Partinin demokratik kültürü ve gelenekleri bu olanağı veriyor bize. Partide bir iç yaşam üstünlüğü var. Moral değerlerimizin bir parçası bu.

Temiz bir partiyiz. Bu, bugünün koşullarında özellikle önemli bir üstünlük. Bir yoldaş mevcut sol parti ve gruplarla kıyaslandığında 'partimiz çok temiz duruyor' demişti kendi sunumunu yaparken. Bu çok önemli ve hiç de bir rastlantı değil. Moral değerlerimizden ayrı bir durum değil demek istiyorum.

Zayıf yanlarımız da var kuşkusuz. Devrimci pratiğimizde belli zayıflıklar var. Bunun nedenleri üzerinde durduk. Giderilemeyecek şeyler de değil bunlar. Birikimimiz ve üstünlüklerimiz buna fazlasıyla elverişli. Kendimize yönelik zaman zaman ölçüsü kaçan eleştiri ve tartışma-

ları da bunun için, bunları gidermek ve daha iyi bir düzeye çıkarmak üzere yapmış oluyoruz.

SINIF EKSENİ GÜÇ ODAĞI

Parti sınıf eksenli bir güç odağı haline gelmeyi önüne bir hedef olarak koymuştur. 'Sınıf çalışmasında bir parça ayağımızı yere basarsak, bu bizi solda bir güç odağı, giderek toplumsal düzeyde güç odağı haline getirir', diye saptanmış bir hedefimiz var. Solda artık kendine özgü bir yer tuttuğumuza kuşku yok, bu tam da sınıf çalışmasında tuttuğumuz yerle bağlantılı bir konum. Solun güncel tablosunu içinizden yoldaşlar ortaya koydular. Bu tablo içinde nereye oturduğumuz, solda nasıl bir yer tuttuğumuz yeterince açık. Ama çözülen, dağılan, iddiasını yitiren bir sol hareket içerisinde belli bir yer tutmak çok da anlamlı bir başarı değil. Bunu da unutmamak durumundayız.

Sınıf eksenli güç odağı olmak hedefi doğrultusunda ilerlemek durumundayız. Bütün bir çaba, örgütsel ve kadrosal çaba, sınıf çalışmasına ilişkin bütün o tartışmalar, gençlik politikası, bütün bunlar bizi sınıf içerisinde güç olmaya doğru götürebilmeli. Çok kolay bir iş değil kuşkusuz. Kısa süreli umutlar taşımamak gerekir. Türkiye'nin bugünkü koşulları düşünüldüğünde soluklu davranmak zorundayız. Soluklu davranırsak ama, pekala sıçramalı fırsatlar ya da zeminler de bulabiliriz. Sabırlı ve soluklu davranabilirsek zaman içinde bu hedefe ulaşabiliriz.

Sınıfla birleşmeyi her zaman çok önemsedik. İdeolojik kimliğimizin çok önemli, çok belirgin bir yönüdür bu. Parti sınıf ile organik olarak birleşip kaynaşmak zorundadır. Ancak böylece gerçek bir devrimci sınıf partisi haline gelebilir. Çıkışımızdan beri sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği üzerinde duruyoruz. Sınıfın öncü kesimlerine ulaşabilmek, belli büyük kentlerde belli mevziler yakalayabilmek, bizi sınıf eksenli bir parti haline getirir. Gerisi zamanla büyümek, giderek daha etkili bir güç haline gelebilmektir.

Bu hedefte ısrar etmek zorundayız. Parti olabilmek, gerçekten sınıf partisi olabilmek, sınıf hareketiyle politik bir bütünleşmeyi belli bir düzeyde sağlayabilmektir. Bunun önemi açıktır, bizde

çok tartışılmıştır. Bizim halkçılığa yönelik eleştirilerimizin ana eksenlerinden biridir. Kendi sorunlarımıza yaklaşımımızın temel hareket noktalarından biridir. Partinin sorunlarını köklü ve kalıcı biçimde çözebilmesini bu alanda alınacak mesafe ile sıkı sıkıya ilişkilendirdik bugüne kadar. Son olarak V. Parti Kongresi'nde ortaya konulmuş perspektif buydu. Konu tüm önemini halen de korumaktadır.

PARTİ, SINIF, DEVRİM!

Ekim Devrimi'nin 100. yılını geride bıraktık. Gündemimizde Alman Devrimi'nin 100. yılı var. İki devrim kıyaslandığında, öncelikle görülmesi gereken parti, sınıf ve devrim ilişkisidir. Elbette ki söz konusu olan iki ayrı toplumdur. Tarihleri, kültürleri, gelenekleri birbirinden çok farklıdır. Aynı şekilde devrimci bunalımın olgunluğu ve derinliği de... Bunları bir yana koyar, olaya öznel etkenden bakarsanız, bir tarafta sınıfla bütünleşmeyi başarmış devrimci bir parti, öte tarafta devrimci hareketlilik içinde bir sınıf ama gerçekte henüz var olmayan bir parti. Birinde devrimci parti ile sınıf bütünleştiği için devrim zafere ulaşıyor. Ötekinde devrim içinde hareketli bir sınıf var, ama bu sınıfa önderlik edebilecek hazırlığa, deneyime, birikime, önderliğe sahip devrimci bir parti yok. Böyle olunca da devrimin zafere ulaşmak şansı kalmıyor. Tersine olaylar, devrimin bastırılması ve burjuva karşı-devrimi yönünde geliyor. Alman Devrimi'nin 100. yılı vesilesiyle altı özellikle çizilmesi gereken bir tarihi derstir bu.

Sınıfla devrimci temellerde birleşmek hedefinde ısrar etmek zorundayız.

Düzen içi güç dengelerine endekslî reformist yönelimler bir çıkmaz yoldur. Devrim sorununu tümüyle bir yana bırakanlar, kaçınılmaz olarak düzen çatlaklarında politika yapmaya yöneliyorlar. Dinci-faşist gericiliğin üstesinden gelmek önemli bir güncel görev olabilir. Ama düzen içi güç dengelerinden gidilerek yapılanlar, düzen güçlerine yedeklenmekten öte bir sonuç yaratmaz.

Devrimci parti mücadeleye katkısını kendi konumu ve yönelimleri üzerinden ortaya koyabilmek durumundadır. Biz devrimci bir partiyiz ve sınıfı örgütlemek gibi çok temelli bir sorunumuz var. Gö-

revimiz sınıfı kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkarıp kendisi için bir sınıf haline getirmektir. Sınıf hareketini politik bir mecraya çekmek, giderek devrimcileştirmektir. Devrimci parti buradaki başarı ölçüsünde toplumsal mücadelede etkin bir rol oynama olanağı kazanır.

Kongrede örgüt sorunları ağırlıklı bir yer tuttu ve bunun anlaşılır nedenleri vardı. Ama yine de temel sorun sınıfı devrimcileştirmektir, bu alanda alınacak mesafedir, bunu hep göz önünde bulundurmak zorundayız. Parti örgütüne çeki düzen vermek ihtiyacı da temelde buradan gelmektedir. Güçlü, işleyen, saldırılara dayanıklı bir örgüt olmak, belirlenen hedefler doğrultusunda başarıyla çalışabilmek içindir. Örgüt burada bir araçtır. Asıl mesele sınıfa devrimci politik müdahaledir. Sınıfla birleşmeyi, sınıfla bütünleşmeyi ne edip edip başarabilmektir.

ZAYIF OMUZLARDA BÜYÜK SORUMLULUK

Partimiz bir sınamadan geçmiştir. Yirmi yılın ardından bugün parti çizgisini koruyor, örgütünü koruyor, yönelimini koruyor, değerlerini koruyor, ısrarını koruyor ve sol içinde tümüyle farklı bir yerde duruyor. Bu çok önemli ve çok anlamlıdır. Solun tablosunu yoldaşlar ortaya koydular. Partinin nasıl bir yere oturduğu, o tablo üzerinden bütün açıklığıyla görülebilir.

Ama bu hiç de işimizi kolaylaştırmıyor. Tersine zayıf omuzlarımıza ciddi bir sorumluluk yüklüyor. Partimizin Kuruluş Bildirgesi geçmiş devrimci kuşaklara, onların büyük emeklerine ve fedakarlıklarına karşı sorumluluklarımızı vurgulamaktadır. Partinin kurulması bu emeğin güvenceye alınmasıdır diye de ilan ediyor. Solun tablosu içinde parti bugün tümüyle farklı bir yerde duruyorsa eğer, bunu sağlayan birikimi özenle korumak ve geliştirmekle de yükümlü demektir. Bu büyük bir sorumluluktur.

Dünün geleneksel devrimci parti ve grupları büyük ölçüde çözümlenip dağıldılar. Yenilenmeyenlerin, buna ayak direyenlerin, kaçınılmaz akıbeti bu oldu. Sol hareketine ilişkin çıkış dönemi değerlendirmelerimizi yeniden okuyunuz, öngörülen de tam olarak buydu. Geçmişle hesaplaşıp yeni bir düzeye çıkmayı başaramadığı-

nız sürece geriye düşmeniz kaçınılmaz olur deniliyordu. Biz bunu dediğimizde, dünün devrimcilerinin çok geçmeden sıradan legal reformist partilerde karar kılacaklarını, öteki birilerinin dergi çevreleri halinde bozulup tükeneceklerini ya da Kürt hareketinin yedeğinde kimliklerini yitireceklerini kim düşünebilirdi? Ama sonuç tamı tamına bu oldu. Partimizin bakış açısı böylece bu alanda da sınımadan geçti. Bu bakış açısı o zamanlar sert, sekter, hatta inkârcı olarak görülebiliyordu. Oysa söz konusu olan yalnızca bilimsel bir tahlildi, gerçeğe dosdoğru bakabilme üstünlüğüydü. Sonuçta olayların akışıyla gelinen yerde doğrulanmış bulunmaktadır.

Bu tablo büyük sorumluluklar yüklüyor bizlere. Buna uygun hareket etmekle yükümlüyük. Hepimiz ve her düzeyde! Dönüp bu gözle kendimize ve sorumluluklarımıza yeniden bakmak zorundayız. Kongrenin çalışması ve verimi, bunun farkında olduğumuzun bir göstergesidir.

PRATİK BAŞARININ GÜVENCESİ

Fakat başarılı bir kongre yapmak kendi başına başarının güvencesi değildir. Başarılı kongre, ortaya yalnızca bir irade koymak anlamına gelir. İrade ise hayata geçirilmek içindir. Kuşkusuz bu hatırlamalarda geçmişin anısı, ortaya konulan niyet ve iradeye göre başarısız kalmış bazı süreçlerin bilinci ve sorumluluğu var. Ama bizler sorumlu insanlarız. Tutarsızlıkları yinelemenin politik ve moral açıdan ne anlama geldiğinin, bir partiyi ne durumlara düşürebileceğinin de bilincindeyiz. Deneyimlerimizin ışığında bakar ve gerekli sonuçları çıkarmayı bilirsek, ciddi kaygılar taşımak için bir neden kalmaz.

Ama gene de niyet ve iradeden öte bir güvence lazım. Bu salt bir iyi niyet, sorumluluk duygusu, soyut bir inanç ve güven sorunu değildir. Peki güvencesi ne olabilir bunun? Yanıtı kongre çalışması içinde var: Çalışma tarzı! Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı! Merkez Komitesi merkezi önderliğin sorumluluklarına ilişkin tanımlanan çerçevede çalışırsa, parti yaşamı buna uygun bir düzene oturursa, yerel örgütler -ki seçilmiş temsilcileri sizlersiniz- bunun sağladığı imkanlarla yaratıcı ve inisiyatifli bir çalışma ortaya koyarlarsa, bu açıdan karşılıklı denetim süreklileşirse, işimiz bir hayli kolaylaşır, başarılı bir gelişme süreci de güvenceye alınmış olur.

Karşılıklı denetim! Yukarıdan aşağıya ve elbette aşağıdan yukarıya bir denetim! Bu çok önemli. Bunun kurumsal araçları var elimizde. Organ yaşamı, parti raporları, ara konferanslar, özel gündemlere dayalı kadro toplantıları vb. Bunlar karşılıklı denetim için önemli imkanlardır.

Güvence çalışma tarzıdır dedim. Bu, öncelikle Merkez Komitesi'nin kendi sorumluluklarını yerine getirmesidir. Tayin edici çözüm halkası odur. Merkez Komitesi kendi rolünü oynarsa, tanımlanan çalışma tarzına uygun hareket ederse, başta MYO olmak üzere yayınlar düzenli çıkarsa, politikalar yayınlar üzerinden partiyi düzenli olarak besler ve yön verirse, iç ilişkiler buna göre kurulursa, Merkez Komitesi üyeleri gündelik pratik işler peşinde koşmaktan çıkar da, partinin önderlik sorunları üzerinde yoğunlaşır ve buna uygun araçlar kullanırlarsa, çok şey yerli yerine oturmaya başlar. Bunu yapan bir MK zaten partide güçlü bir manevi otorite haline gelir ve bu ona yerel örgütlerin zaafı karşısında güçlü bir konum kazandırır. Böylece gerekli müdahaleleri daha kolay, daha sonuç alıcı biçimde yapar. Yerel örgütler de çok zorlanmadan buna yanıt verirler.

Ağır bir politik ortamdayız, zor koşullar altında çalışıyor, mücadele ediyoruz. Buradan kaynaklanacak sorunları, dışarıdan gelecek saldırıları ve bunların bizi düşürebileceği güç durumları, bu değerlendirmelerin dışında tutuyorum. Bu başka bir şey. Buna ilişkin yapabileceğimizi yeterince konuştuk, belli sonuçlara bağladık. Ötesi için bir şey diyemeyiz. Ama biz kendi sorumluluğumuz ve kendi irademiz dahilinde olan her konuda tutarlı olmak zorundayız. Merkez Komitesi başta olmak üzere ve Merkez Komitesi'nden başlayarak!

Tüzüğe dayalı parti yaşamının önemi üzerinde durduk. Parti tüzüğü, onu gerekçelendiren metinlerle birlikte, Parti Kuruluş Kongresi'nin ilgili tutanakları ve Tüzük konferansı metinleriyle birlikte mutlaka yeniden incelenmelidir. Bunu aynı konuda tüm partinin yeniden eğitimi ile birleştirmek durumundayız. Tüzüğe dayalı bir parti yaşamı esastır. Bir yeniden eğitim bu yaşamı daha güçlü bir biçimde kurmak için gereklidir.

Güvence budur ve bu bir çalışma tarzı sorunudur. Niyetten öteye bir şeydir ve pratik sonuçlarını mutlaka yaratır. Yeri geldiğinde tutarlılık sorunundan söz ediyoruz. Ama tutarlılık kaygısı kendi başına pratikte tutarlılık yaratmaz. Çalışma tarzınız düzgün değilse, tutarlılık kaygısı gütseniz bile tutarlı olamayabilirsiniz. Bunun güvencesi çalışma tarzıdır. Tutarlılığı öncelikle doğru çalışma tarzına bağlılıkta göstereceğiz.

PARTİ YAŞAMININ BAZI SORUNLARI

Partimizin güçlü bir demokrasisi var, bu tür çalışmalarının da gösterdiği gibi. Ama partimizin daha da güçlü bir disipline de ihtiyacı var. Kaba disiplinsizlikler elbette yok partide, kastettiğim bu değil. Ama gene de bir disiplin sorunu var. Di-

siplin çok yüklü ve çok yönlü bir kavramdır. Bu, randevuya zamanında gitmek, toplantıyı zamanında yapmak sorunu değil. MK'nın üstlendiği bir görevi zamanında ve amaca uygun bir şekilde yapması da bir disiplin sorunudur. Çalışmada ve görev anlayışında disiplin! Devrimci disiplin kavramı üzerine düşünmek, partiyi bu açıdan güçlendirmek zorundayız. Demokrasinin disiplini her zaman diyalektik bir bütünlük içinde ortaya koyduk. Güçlü demokrasisi olan bir partide, güçlü bir disiplin de olabilmelidir. İlki ikincisinin zeminini ve güvencesi olarak ele alınmalıdır. Bu, özellikle 30. Yıl Konferansı'nda genişçe ele alınmış bir konu. Öneminden hareketle bir kez daha altını çizmiş oluyorum.

Parti yaşamında eleştiri-özeleştiri sorunu üzerinde önemle durulması gereken bir öteki sorun. Bunun üzerine döne döne düşünüp yazmak, kadroları bu temelde daha derinlemesine eğitmek zorundayız. Bizim için eleştiri ve özeleştiri bir devrimci silahtır. Yenilenme ve güçlenme, böylece daha ileriye sıçrama silahıdır. Bizim eleştirilerimiz olgulara dayanır. Bizim eleştirilerimiz yapıcı ve yenileyici amaçlar taşır. Bizim eleştirilerimiz çıkış yolunu gösterir. Böyle bir eleştiri devrimcidir.

Parti yaşamı içerisinde ve gerekli her durumda bu silahı etkili bir biçimde kullanmalıyız. Bu, parti yaşamında sonu gelmez bir davranış biçimi olmalıdır. Hayat aktığına göre, sorunlar çıktığına göre, yanlışlar-hatalar yapılacağına göre, eleştiri ve özeleştiri de sürekli olmak durumundadır. Bu partinin devrimci yaşamının ayrılmaz bir parçasıdır. İş yapan hata da yapar. Ama bu hatalar düzenli olarak saptanmalı, tahlil edilmeli ve aşılmalıdır. Eleştirinin işlevi de tam olarak budur.

Özeleştiri de bunun ayrılmaz bir öğesidir. Eleştirinin olduğu yerde özeleştiri olur. Parti kendi yaşamı ve mücadelesi üzerinden birtakım şeyleri eleştiriyorsa, böylece gerçekte kendi özeleştirisini yapıyor demektir. Bunun muhatabı olan organlar ya da bireyler olabilir. Devrimci eleştiri elbette nesnel sınırları aşmamalıdır, mutlak biçimde gerçeğe, yani olgulara dayanmalıdır. Yoksa keyfi bir alan açılır ve parti yaşamı zedelenir.

KRİZE YANIT: SINIFA KARŞI SINIF!

Bir krizler bölgesindeyiz. Bizi çevreleyen birden fazla bölge var, neredeyse sürekli kriz içinde bulunan. Bu bölgelerin tam merkezinde bulunan Türkiye de yıllardır çok yönlü bir kriz içerisinde. Hafiflemek bir yana günden güne ağırlaşan bir kriz. Şimdilerde krizin ekonomik alanı öne çıkmış durumda. Türkiye halen ekonomik ve mali bir krizin pençesinde kıvrılıyor.

Kriz ekonomik alandıysa eğer, bu,

başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelere ağır bir fatura demektir. İşçi sınıfının emekçi kitleler içerisinde özel bir ağırlığı var, nicel açıdan. Ve krizin en dolaysız bir hedefi, faturanın çok yönlü olarak ödetirebildiği bir sınıf. Toplu işten atmalardan eriyen ücretlere, ağırlaşan çalışma koşullarından çekilmez boyutlarda pahalılaşan yaşam koşullarına kadar. Çok düşük bir asgari ücret var ve daha şimdiden onun yarı yarıya değer kaybettiğini herkes biliyor. Demek ki krizin en dolaysız hedefi bizzat işçi sınıfıdır. Krizin sonuçları doğrudan ve öncelikle işçi sınıfını ilgilendiriyor.

Bu durumda kriz dönemine müdahale sınıfa politik müdahaleden ayrı düşünülemez. Fatura sınıfa ödettirilecekse eğer, sınıfı krize karşı savunmak, işçileri krizle dozu artan saldırılara karşı harekete geçirmek günün acil görevi demektir.

Öte yanda kriz ortamında dinci-faşist iktidara karşı bir direniş, bir mücadele geliştirmek acil görevi var. Sorunun bu yönü de bizi gerisin geri sınıf sorununa bağlıyor. Krizin yol açtığı saldırıların baş hedefi olan sınıf, aynı zamanda bu saldırıları bizzat sürdüren dinci-faşist iktidara karşı en etkili biçimde harekete geçirilebilecek sınıftır da. Dolayısıyla kriz karşısında sınıfı savunmak görevi ile dinci-faşist iktidara karşı mücadele görevi örtüşüyor. Şunu da hep vurgulaya geldik: İşçi sınıfını aydınlatmak, örgütlemek, birleştirmek ve harekete geçirmek, dolaysız olarak dinci-faşist iktidarın altını oymak, ona meşruiyet kazandıran seçmen desteğini ve dayandığı kitle tabanını sürekli biçimde zayıflatmaktır.

Sonuç olarak biz krize karşı devrimci çıkışı, sınıf hareketinin geliştirilmesinde aramalıyız. Sınıf derken hiçbir biçimde öteki emekçi katmanları unutmuyor değiliz. Ama sınıf hareketlenirse öteki emekçi katmanların hareketlenmesi kendiliğinden kolaylaşır. Sınıfın hareketlenmesi, öteki emekçi katmanlara güven verir ve hareketlenmelerini kolaylaştırır. Bu sayısız deneyimle sabit bir gerçektir. Dolayısıyla krize karşı, dinci-faşist iktidara karşı etkili bir sınıf-kitle mücadelesinin tutulacak halkasıdır sınıf çalışması. Politik sınıf çalışması ama! Bu çok önemli. Bunu kongre çalışması içinde yeterince değerlendirdik. Yeni bir şey eklemeyi gerektirmeyecek denli.

Bu konuda son bir nokta. Sorun hiç de bizim salt kendi çabamızla sınıf içinde güçlü bir çıkış yaratıp yaratamayacağımız sorunu değildir. Sorun gerçek bir çıkış olanağının yalnızca bu alanda olmasıdır. Bu böyleyse eğer, o halde biz de tüm dikkatimizi bu alana vereceğiz, bütün güç ve olanaklarımızla bu alana yoğunlaşacağız.

(...)

(EKİM, Sayı: 315, Mart 2019)

Sinan yoldaşın ardından...

Uzun soluklu bir devrimci yürüyüş!

Nilgün Eren

Sinan yoldaş, devrimin uzun koşusunun hem önderi hem de gerçek bir sıra neferiydi. Partimiz sadece, kendisini vareden süreçte kendine çok özgü bir yeri olan bir kurucu önderini değil, kelimenin gerçek anlamında bir parti emekçisini de yitirdi.

Gerek partinin gerek yoldaşlarının gerekse onu yakından tanıma imkânı bulan devrimcilerin anlattıkları, nasıl bir yoldaş kaybettiğimizi yeterli açıklıkta ortaya koymuş bulunuyor. Yapılan tanıklıklar, onun bir devrimci olarak sahip olduğu nitelikler ile insani yönünün nasıl bütünleştiğini, birçok açıdan nasıl farklı bir devrimciyle yüz yüze olduğumuzu anlatıyor. Sade, mütevazı, içten, samimi, mizahi yanı güçlü, insana ve emeğe saygılı bir gerçek insan... Davası ve onun taşıyıcısı partisiyle her açıdan bütünleşmiş bir devrimci... Uzun soluklu ve kesintisiz bir devrimci yaşam...

Son nefesine kadar davasına bağlı olarak ayakta dimdik ölen tüm devrimciler gibi kararlılık, adanmışlık, fedakarlık vb. elbette onu da karakterize eden niteliklerdi. Ama devrimci mücadeleyi yarım yüzyılı aşkın bir süre sürdürebilmesinin gerisinde, bir devrimciyi devrimci yapan bu niteliklerin yanı sıra, onu "Sinan yoldaş" yapan başka önemli niteliklere sahip olması vardı.

'68 KUŞAĞININ AÇTIĞI YOLDA BAŞLAYAN BİR DEVRİMCİ YAŞAM!

Türkiye'nin '68 kuşağı devrimcilerinin, Denizler'in, Mahirler'in, Kaypakka-yalar'ın açtığı yolda devrimci mücadelede tereddütsüzce yerini almıştı. Özellikle bu kuşağın devrimcilerinin onun siyasal yaşamında her zaman apayrı bir yeri oldu. Onların anılarına her zaman derin bir bağlılık duydu ve bu bağlılığını her vesileyle ortaya koydu.

Saflarında yerini aldığı THKO'dan TDKP'ye varan süreçte, çalışma yürüttüğü alanda, Dersim'de ve Kürdistan'da, büyük bir inançla sarıldığı davasının gereklerini yerine getirmek için nasıl büyük bir emek harcadığını ve bu süreçte nasıl bir iz bıraktığını, yapılan tanıklıklar üzerinden biliyoruz. '71 devrimcilerinin direnişçi kimliğinin, kararlı ve özverili mücadelelerinin moral gücü yeni bir devrimci yükseliş döneminin önünü açmış, gücünü buradan alan bu genç devrimcinin

yaratıcı çabaları da sonuçlarını üretmişti. Derinden derine yürüttüğü, sonrasında herkesi şaşırtan bu çalışma, bulunduğu alanda partisini önemli bir güç haline getirmişti.

12 Eylül yenilgisi hem partisi hem de onun için büyük bir sınav olmuş, bu sınavı geçemeyen, dahası yaşananları sorgulama diye bir sorunu olmayan bir parti gerçekliği ile yüz yüze kalmıştı. Ama o, bu süreçte yaşadığı sarsıntıya rağmen bunun yolunu kesmesine fırsat vermemişti. Direnişin ön saflarında yerini aldığı Metris zindanında, yaşananları irdeleme ve sorgulama başarısını gösterebildiği içindir ki, dışarıya güçlenerek çıkmıştı.

O dönemde partisinin saflarında, geçmişle devrimci hesaplaşmanın artık kendini dayattığı bir süreçten geçiliyor, ancak buna karşı gerici bir ayak direme yaşıyordu. En önemli sınavlarından birini de bu süreçte verdi, tutumunu en başında geçmişle hesaplaşmadan yana koydu. Geline yol ayırımında en küçük bir tereddüt yaşamadığı gibi, bu süreci kararlılıkla sürükleyen devrimcilerden biri oldu.

Devrimci saflaşma ve ayrışmayla sonuçlanan bu sürecin ürünü oldu EKİM ve sonrasında TKİP. Bu sürecin her aşamasında etkin bir rol oynayan Sinan yoldaş, yaşananlardan çıkardığı derslerden,

kendi öz deneyimlerinden aldığı güçle hareket etti, yeni bir hareketi var etmenin güçlükleri karşısında hiçbir zayıflığa düşmedi.

Bir devrimci yükseliş değil, yenilgi sonrası toparlanma çabalarının damgasını vurduğu zorlu bir dönemdi bu. Böyle bir dönemde, onun da içinde yer aldığı, bir elin beş parmağını geçmeyen bir grup devrimci, halkçı devrimcilikle köklü bir hesaplaşmaya yönelen, "yeni bir kültür, yeni bir gelenek"i temsil etme iddiası taşıyan bir hareketi, deyim yerindeyse, yoktan var etmek zorundaydı. Geçmişin devrimci mirası ve moral değerleri dışında dayanabilecekleri hiçbir maddi birikime sahip değillerdi.

O komünist hareket saflarında, hem bir önder hem de bir sıra neferi olarak, bu zorlu dönemi göğüsleyebilen az sayıda devrimciden biri oldu. Yola birlikte çıktıkları devrimcilerin önemli bir kısmı, o günün koşullarında bir hareketi var edebilenin güçlükleriyle baş edemedikleri için, erken bir zamanda mücadeleden dışına düşmüşlerdi. O ise, büyük bir inanç ve kararlılıkla, son nefesine kadar yolunu yürüme başarısını gösterebildi. Elbette davasına bağlılığından ve partisine duyduğu inançtan aldığı güçle...

EKİM'i Türkiye topraklarında vareden, TKİP'ye uzanan ve sonrası süreçte

onun tartışmasız bir yeri ve emeği vardır.

GERÇEK BİR DAVA İNSANI!

Devrimci yaşamı boyunca elbette o da tüm devrimciler gibi zorlu süreçler yaşadı, zayıflık ve yetersizlikleriyle yüzleşmek zorunda kaldı. Ama hiçbir zaman bunlara yenilmedi, yaşadığı zorlanmaları aşarak her zaman daha ileriye yürümeyi başardı. Denilebilir ki, bu onun en önemli üstünlüklerinden biriydi. Elli yıllık aşan kesintisiz ve soluklu devrimci yürüyüşünü de bu sayede başarabildi.

Onu zorlayan sorunlar ne olursa olsun hiçbir zaman bunlara takılmadı, önünü kesmesine fırsat vermedi. Partisiyle özdeşleşmiş bir devrimci olarak, bütün bir yaşamını adadığı davasının ve bu davanın taşıyıcısı partisinin ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa, öncelikle onları yapmaya baktı. Bunu başarabilen ender devrimcilerden biri oldu.

İçinden geçilen zor dönemle bağlantılı olarak, siyasal ve örgütsel yaşamda yüz yüze kalınan sorunların ürünü gerilim ve sıkıntıları fazlasıyla yaşadığı halde, pek çok devrimcinin tuzağına düştüğü o ünlü "kırılmaları" yaşamaması, gerçek bir dava insanı olmasıyla bağlantılıydı. Parti açıklamasında da altı çizildiği gibi, devrim davasına bağlılıkta gerçekten de

kusursuzdu. Çünkü devrimci mücadeleye bakışı, devrimcilik anlayışı bir bilinç taşıyanıyordu. Ve bu bilinç onu devrimcilik dışında, devrimci mücadele dışında bir yaşama tümüyle yabancılaştırmıştı.

Partisine bağlılığının, ona duyduğu güvenin gerisinde de bu bilinç vardı. Kendisinin de kurucularından biri olduğu ve büyük bir emek harcadığı partisinin ideolojik-politik çizgisine büyük bir güven duyuyor, bunu her vesileyle dile getiriyordu. Onu bir devrimci olarak güçlü kılan da temelde buydu. Marksist bakış açısını içselleştirmiş, Marksizm'in devrimci özünü ve yöntemini kavramış bir partiyi devrim davasının en büyük güvencesi sayıyordu.

İçinden geçilen sürecin olumsuz atmosferiyle bağlantılı olarak partinin gelişme süreçlerinde yaşadığı zorlanmaların geçici olduğunu, partinin çok sağlam bir zemine bastığını, devrimci değerler planında çok farklı bir yerde durduğunu, geleceğin partimizde temsil edilen proletarya sosyalizmine ait olduğunu vurgulayan konuşmalarını dinleyenler, genellikle genç devrimcilerin dışı vura bildiği devrimci coşku ve heyecanın yanı sıra, bilinçli ve deneyimli bir devrimcinin özgüvenine de tanık olmuşlardır.

Miting, panel, anma vb. kitle etkinliklerinde yaptığı konuşmaların, umutsuzluğu, yığınlığı, tasfiyecilik savrulmaları hedef alan, devrimci olanı sahiplenilen ve

devrimci çıkış yolunu gösteren konuşmalar olarak ilerici ve devrimci çevrelerin dikkatini çekmesi de şaşırtıcı değildir.

DEVİRİM MÜCADELESİNİN EMEKÇİSİ!

Devrimcilik bilinç işidir, inanç işidir ama devrimcilik bunlarla birlikte bir emek işidir. O kelimenin gerçek anlamında devrim mücadelesinin bir emekçisiydi. Her zaman proletaryayı temsil eden bir devrimci olarak emeğini en ileri düzeyde ortaya koydu.

12 Eylül yenilgisinin ardından proletarya sosyalizmini temsil eden bir hareketi var etmek, yalnızca ideolojik-politik açıklıkları değil, sonuçlarını kısa vadede almanın kolay olmadığı zorlu bir pratik çabayı, yoğun bir emeği gerektiriyordu. Bu sürecin güçlükleri, bu nedenle birlikte yola çıktıkları devrimcilerin yarı yolda kalması, onda hiçbir zaman zayıflık yaratmadı. Çünkü o, komünist hareketin ulaştığı ideolojik-politik açıklıklara büyük bir güven duyuyor, ama bunun kendi başına yeterli olmadığını, mesafe almanın hem soluklu bir bakışı hem de büyük bir emeği gerektirdiğini biliyordu. Yarım asırlık devrimci yaşamında hep buna uygun davrandı ve büyük bir fedakarlıkla bunun gereklerini yerine getirdi.

Büyük-küçük, partinin çok yönlü ihtiyaçlarını karşılamayı her zaman asli işi olarak gördü. Hiçbir zaman, artık biraz da başkaları omuzlasın demedi. Parti

yayınlarına düzenli katkı yapmak, parti açısından özel önem taşıyan pek çok işin sorumluluğunu üstlenmek, tüm kitle etkinliklerine, mitinglere, panellere vb. katılmak, genç yoldaşlarıyla birlikte gazete satışına çıkmak, bildiri dağıtmak, stand açmak, değişik bölgelerin bağış kampanyalarına destek sunmak, parti çeperinde yer alan insanların özel sorularıyla ilgilenmek vb., tüm bunlar onun her zaman bir parti emekçisi olarak büyük bir sorumlulukla yerine getirdiği işler oldu.

DEVİRİMCI OLANI SAHİPLENMEK!

Hiçbir darlığa düşmeden, devrime, devrimci olana dair ne varsa sahip çıkan bir devrimciydi. Bu onu karakterize eden en önemli niteliklerinden bir diğeri idi. Parti açıklamasında yapılan "bir partiye sığmayan devrimci" tanımının gerisinde aynı zamanda bu var.

Her zaman devrimci ve sol hareketteki gelişmeleri yakından izlemiş, sadece devrimci çizgide ısrar edenlerle değil, tasfiyecilik savrulmaları yaşayan hareketlerin saflarındaki devrimcilerle de ilişkilerini sürdürmüş, deneyimli bir devrimci olarak onları hep uyarmaya çalışmıştı. İdeolojik-politik plandaki ayrımlar ne olursa olsun, davasına inanan samimi devrimcilere yoldaşça bir sıcaklıkla yaklaşır, verdiği güven sayesinde onlarla saflarında yaşanan sorunları tartışma imkanı bulur, bunu onları zayıflatmadan,

büyük bir sorumluluk duygusuyla yapardı.

Saflarımızdan geriye düşmüş olsalar da devrimle gönül bağlarını koparmayanlara karşı tutumu da farklı değildi. Sadece geçmişte devrim davasına emek verdikleri için değil, şu ya da bu nedenle örgütlü mücadelenin dışına düştikleri halde geçmişleriyle manevi bağlarını koparmayanlarla ilişkilerini sürdürmek de Sinan yoldaşa özgüydü. Ve bu tutumu, aynı zamanda onlara devrimci mücadeleye emeklerini mümkün mertebe katmaları çağrısıydı da.

ANISI PARTİNİN MÜCADELESİNDE HEP YAŞAYACAK!

O her zaman bir devrimci olarak yaşadı ve bir devrimci olarak yaşamını noktaladı. "Bir partiye sığmayan" bu soluklu ve emektar devrimci, buna uygun bir sahiplenmeyle sonsuzluğa uğurlandı.

Bütün bir yaşamını anlamlandırılan devrim davasını ilerletebildiğimiz, partimiz bunun gereklerini yerine getirebildiği sürece, o hep bizimle birlikte yaşayacak. Yoldaşlarımız ve parti saflarına katılan yeni güçler onun yaşamından, emekçi kimliğinden, davasına bağlılığından öğrenerek güçlenecek, partimiz onun gibi devrimcilerin emekleri sayesinde yolunu yürüme başarısını gösterecek.

(EKİM, Sayı: 315, Mart 2019)

Umudu emekle büyüten yoldaş: Hüseyin Temiz

Sınıf devrimcisi yoldaşımızı ölümsüzlüğe uğurlayalı on yıl oldu. Hüseyin Temiz yoldaş 11 Mart 2009'da ölümsüzleşti.

Onu tanıyan herkesin seslenişiyse Hüseyin Hoca'ydı o. Ondandır söz eden işçiler çoğukere sadece Hoca derlerdi. Çünkü işçilerin dostu, sırdaşı, en önemlisi de öğretmeniydi.

Umudun işçinin kendi özgücünden doğduğunu öğretir ve aşılar.

İşçi sınıfı için her zaman umutluymuş Hüseyin Hoca. Dayanaksız bir umut değildi onunkisi. Yaşananları yorumlamakla sınırlı kalsa, derin bir umutsuzlukla kötürümleşirdi. Ama sınıf devrimcisi kimliğiyle umutla çalışıyor, sınıfa emek harcıyordu. "Aslolan değiştirmektir" tezi onun sınıf devrimcisi kimliğinin esasıydı.

Bir örnekle bunu somutlayalım. Sefaköy İşçi Kültürü

Evi'ne bir kablo fabrikasında çalışan işçiler gelmişti. Sendikal örgütlenmeye gitmek için yardım ve destek istiyorlardı. İşçilerle ilk konuşanlardan biri Hüseyin Hoca oldu. Gelen işçilerin tümü değilse bile önemli bir bölümünün işten atılıp tazminatlarını almak için böyle bir yönelimde olduklarını görmüştü. Buna rağmen Hüseyin Hoca'nın gözleri yine umutla ışığıyordu.

Daha başında olumsuz bir tablo olmasına rağmen, Sefaköy İşçi Kültür Evi'ne gelen işçilerin öncülüğünde o kablo fabrikası sendikalı oldu. Hüseyin Hoca bunu tek başına yapmadı elbette. Yoldaşlarına da gözlerindeki o umut ışığını aşılayarak yaptı. Örgütlü bir müdahaleyle işçilerde dönüşüm başarıldı.

2007 GENEL SEÇİMLERİNDE SINIF DEVİRİMÇİLERİNİN 3. BÖLGE ADAYI

Hüseyin Hoca sınıfın gerçekliğini çok iyi görüyordu. Ama sınıf devrimcisi kimliğiyle hareket ediyor, verilecek emekle bu gerçekliğin değişeceğini biliyor, sınıftan yana umudunu koruyor ve büyütüyordu. 2007 genel seçimlerinde İstanbul 3. bölge adayı oldu Hüseyin Hoca. Neden aday olduğunu şu sözlerle

anlatmıştı:

"Her şeyden önce biz sınıf devrimcisiyiz. İşçi sınıfını bu topraklarda programıyla, eylemi ile temsil eden tek oluşumun rehberliğinde mücadele eden insanlarız. Sınıfımız bugün çok yönlü saldırılarla karşı karşıya olmasına rağmen ortaya güçlü bir direnç koyamıyor. Sınıf hareketinin dibe vurduğu ortamda kitleleri kendi güncel ve temel sorunları üzerinden örgütlü mücadeleye çekmeye yönelik kesintisiz bir faaliyet yürütüyoruz. Burjuvazi kendi siyasal krizine çözüm bulmak, en azından bu krizi bir süre için dindirmek amacıyla seçim oyunu ile kitlelerin karşısına çıkıyor. Sandığın sonucu ne olursa olsun, sosyal yıkım saldırılarına kalındığı yerden devam edileceği kesin. Biz kitleleri uyarmak, seçimin de meclisin de işçi ve emekçiler için çözüm olmadığını, kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olduğunu söylemek sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bu sözü ancak biz devrimci sınıfın programına sahip olanlar söyleyebilir. Bunu biz söyleyeceğiz, bunu söylemek için aday oldum."

Umudu hiçbir zaman yitirmeyen bu inançlı devrimcinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

H. ORTAKÇI

Kapitalist küresel ekonomide “baharın” sonu

Uluslararası kredi derecelendirme kuruluşu Moody's ve IMF tarafından son günlerde yayınlanan bazı raporlarda, kapitalist küresel ekonomideki gelişmelere ilişkin dikkat çekici açıklamalar yer alıyor.

Moody's tarafından, “2019-2020 Makro Ekonomik Görünüm Güncelleme Raporu” başlığıyla yayınlanan belgede, ABD ekonomisinin 2019 yılında %2,5, 2020 yılında ise %1,7 seviyesinde büyüme kaydedeceği tahmin ediliyor. Euro bölgesinde ise ekonomik büyümenin bu yıl %1,6, gelecek yıl ise %1,5 seviyelerine gerileyeceği belirtiliyor. Yanı sıra Avrupa'nın egemen emperyalist gücü Almanya'daki büyüme oranının 2019 yılı için %1,5, 2020 yılı içinse %1,3 seviyelerine gerileyeceği öngörülüyor.

Aynı raporda, Çin ekonomisindeki büyümenin en iyi ihtimalle %6,0 seviyelerinde gerçekleşeceğine işaret ediliyor. Çin ekonomisinin beklenenden daha sert yavaşlaması ihtimalinin ve bunun olası küresel yansımalarının, ABD-Çin arasındaki ticaret gerilimlerinin daha da artmasını tetikleyeceğine dikkat çekiliyor.

Benzer açıklamalar, IMF Başkanı Christine Lagarde tarafından bu yılın başında Portekiz'de yapılmıştı. Söz konusu açıklamasında Lagarde şunları söylemişti: “Küresel ekonomi, beklenenden daha hızlı bir şekilde daralmaktadır, ama henüz resesyon durumunda değiliz. Eğer küçülmenin önüne geçilemezse resesyon da dahil her şey olanaklar dahilinde olabilir. Küresel borç yükü, ticaret savaşları ve Çin ekonomisindeki daralma bu durumu yaratan etkenlerin başında gelmektedir.”

Küresel ekonomideki küçülmenin yaratacağı rizikolara da değinen Lagarde, Şubat ayında, Dubai'de yaptığı bir konuşmasında ise “hükümetleri olası bir fırtınaya karşı hazırlıklı olmaları” konusunda da uyarıyordu.

2008 yılında kapitalizmin kalelerinde patlak veren mali-finansal çöküş, dünyanın her yanında kapitalizmi büyük bir yıkımla yüz yüze getirdi. Krizin faturası, ardı arkası kesilmeyen sosyal saldırılar yoluyla emekçilere ödettiler istendi. Emperyalist dünya burjuvazisi akıl almaz zorbalıklar ve işgal savaşları yoluyla geçici bir süreliğine de olsa krizi yönetmekte bir başarı sağlamış görünüyordu. Oysa burjuvazinin krizden çıkış için uygulama-

ya koyduğu politikalar kaçınılmaz olarak krizleri yeniden ve daha ağır yıkıcı boyutlarda tetikleyecekti. Nitekim aradan henüz daha on yıl bile geçmeden yeniden ekonomide durağanlık ve krizler yaşamaya başladı.

2017 yılında ekonomik büyüme %3'lere yaklaşarak, küresel kriz sonrasında zirvesini görmüştü. Ancak 2018 yılında, en başta AB ekonomisinde büyüme kademeli olarak azalmaya başladı ve yılın üçüncü çeyreğinde %1,7'ye kadar geriledi. Avrupa Birliği'nde Brexit, İtalya, göçmenler gibi sorunlar ekonomiyi olumsuz etkilemekteydi. Ayrıca, daha çok ihracata dayalı olarak büyümekte olan Avrupa Birliği ekonomisi, ABD tarafından Trump eliyle yükseltelen gümrük duvarları önlemlerinin bir sonucu olarak daralmaya başlamıştı.

Öte yandan bir dünya devi haline gelmiş olan Çin ekonomisindeki %6'lara ulaşan gerilemenin, küresel bir kimlik kazanmış olan kapitalist ekonomik işleyişe negatif anlamda etkilerinin olması kaçınılmazdır. ABD ekonomisinde yaşanan daralmalar ise şimdiden mali sermayenin kendisini var ettiği borsalarda ciddi sarsıntılar yaratmaya başlamış bulunuyor.

ABD, Çin ve Avrupa Birliği'nden (Almanya) sonra dünya ekonomisinin dördüncü ayağını Arjantin, Brezilya, Endonezya ve Güney Afrika gibi gelişmekte olan ekonomiler oluşturuyor. Bu alanda da ekonomik performanslara ilişkin, son haftalarda iyi haberlere çok sık rastlanmıyor. Bloomberg, analistlerin gelişmekte olan bu ülkelerin şirketlerinin kârlarına ilişkin beklentilerini Nisan ayındaki

son hesaplamalara göre %6 oranında düşürdüklerini aktarıyor. Bu ülkelerin dolar cinsinden borçlarının, 2008 sonunda dünya ekonomisinin %9'undan, 2018 yılının başında %14'üne yükselmiş olması kaygı yaratıyor.

İnkâr edilemeyecek kadar açık ve yalın olan bu gerçekler, burjuva ekonomistleri tarafından dile getiriliyor. Ama onlar tabloyu sadece ortaya çıkan sonuçları üzerinden yansıtarak, sorunların gerçek kaynağı olan kapitalizmi, onun işleyiş tarzını gizlemeyi ihmal etmiyorlar.

KAPİTALİZM BİR BUNALIM EKONOMİSİDİR, DURMAKSIZIN KRİZ ÜRETİR

Kapitalizmin tarihi bir bunalımlar tarihidir. Çünkü onun işleyiş krizleri kaçınılmaz kılmakta ve sürekli hale getirmektedir. Kapitalizmde, olmayan pazarlara üretim yapıldığı için bir üretim anarşisi egemendir. Kapitalist krizlerin aşılması için başvurulan bütün yöntemler kaçınılmaz olarak bir sonraki krizin temellerini atmaya programlıdır.

Emperyalist dünya burjuvazisinin krizlerden kurtulmak için her zaman başvurduğu ilk adım, faturayı emekçilere kesmektir. Bir diğer deyimle sosyal saldırıları uygulamaya koymaktır. Bunun sonucu ise işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, yoksulluk vb.dir. Emekçilerin alım gücünün büyük bir oranda yok edilmesi anlamına gelen bu uygulamalarla iç piyasadaki tüketici potansiyeli de yok edilmektedir. Bundan dolayıdır ki Avrupa'da günlük yapılan ticaret hacminde yüzde 30'lara ulaşan bir gerileme söz konusudur. Bu durum Avrupa kıtasında devasa

boyutlara ulaşmış olan üretim fazlası problemini iyice büyütmektedir.

İç pazarlardaki bu daralma ve üretim fazlalığı, kaçınılmaz olarak kapitalist tekkelleri yeni pazarlara yönelmeye zorlamaktadır. Emperyalistler arası çatışmayı körükleyen bu pazar mücadelesi, kaçınılmaz olarak silahlanmayı, emperyalist savaşları da beraberinde getirmektedir. Silahlanmaya ve savaşlara harcanan milyarlar ise tersinden kapitalizmin krizlerini körükleyen bir diğer etken olmaktadır.

Emperyalistler arası çatışmanın temel bir ayağını oluşturan ticaret savaşları, yeni dönemde kapitalist krizi körükleyen en önemli nedenlerden bir ötekidir. Yakın zamanda ABD emperyalizminin Çin'e ve Avrupa Birliği'ne karşı yaptığı hamleler, kapitalist tekkeller ve onları temsil eden emperyalist devletler arası çatışmaları da körüklemektedir.

“Bu saldırganlığın da bir sonucu olarak emperyalist dünyadaki politik ve askeri gerilimler giderek sertleşmektedir. Silahlanma yarışı, saldırganlık, bölgesel müdahaleler ve savaşlar, bunun yıllardır süregelen göstergeleriydi. Küresel ekonomik krizin de ağır etkisi altında, bu çatışma iktisadi, mali ve ticari alanlarda da kızışmaktadır. Ambargo uygulamalarıyla da birleşen ve kapsamı genişleyen ticaret savaşları bunun güncel örneğidir.” (TKİP VI. Kongre Bildirgesi, tkip.org)

Sömürüye, baskıya ve yaratılan bütün zenginliklerin zorla gasp edilmesine dayanan kapitalizm, dün olduğu gibi bugün de kaçınılmaz olarak krizler ve talan savaşları üretmeye devam etmektedir. Ve her zaman olduğu gibi fatura yine emekçilere kesilmekte, bedel işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ödettiler istenmektedir. Kapitalizmin kriz dönemleri emekçilere yönelik sosyal saldırıların çok daha yoğunlaştığı dönemlerdir. Buna bağlı olarak da emekçilerin yaşamı çok daha ağırlaşacaktır.

“Kapitalizmin ekonomik krizleri sistemin iflasının, tarihsel gelişmenin önünde bir engele dönüştüğünün bir itirafı ise eğer, devrimci partinin görevi, bu gerçeği her yol ve yöntemi kullanarak işçilerin ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, kitleleri sistemin aşılması mücadelesine, toplumsal devrim mücadelesine çekmek olmalıdır.” (TKİP VI. Kongre Bildirgesi, tkip.org)

Küresel Isınma

Küresel ısınma günümüz dünyasında canlı yaşamına belki de en büyük tehdit haline geldi. Kutuplardaki buzulların hızlı bir şekilde erimeye başlaması, hem okyanus akıntılarının seyrini değiştirerek iklimsel değişikliklere sebep oluyor, hem de hayvan çeşitlerinin zorunlu göçlerine ya da nesillerinin tamamen tükenmesine yol açıyor.

Küresel ısınmaya sebep olan felaket düzeyindeki çevre kirliliğinin esasını termik santraller, sera gazları, nükleer ve kimyasal atıklar, petrol ve türevleri gibi fosil yakıtların yaygın bir şekilde kullanımı oluşturuyor. Tüm bunlar doğayı aşırı derecede tahrip ediyor, yeraltı ve yerüstü sularına, havaya ve okyanuslara karışarak suda ve havada yoğun bir kirlilik yaratıyorlar.

Kapitalist barbarlık ve kâr hırsının yarattığı sonuçlar insanlığın ve doğanın dengesini bozuyor. Çevre kirliliği artık küresel çapta bir sorun olarak daha yıkıcı bir şekilde hissediliyor ve giderek büyüyen bir felakete dönüşüyor. Başta Kuzey Amerika olmak üzere Batı Avrupa, Rusya, Çin ve Avustralya gibi bölgeler/ülkeler, çevre kirliliğinin en yoğun olduğu bölgeler haline gelmiş bulunuyor. Bunların aynı zamanda teknolojik ve ekonomik yönden en gelişmiş bölgeler olması, çevre kirliliğinin kaynağını da gösteriyor aslında.

Küresel ısınma artık dünyadaki yaşamı ve doğal dengeyi tehdit eder hale gelince, başta bilim insanları ve çevre örgütleri olmak üzere çeşitli kesimlerin daha fazla tepkisine yol açtı. Çevre kirliliği ve küresel ısınma, dünyanın gündemini yoğun bir şekilde işgal etmeye başladı. Yenilenebilir enerji kaynakları konusu çok daha popüler hale geldi.

Dünya üzerinde yaşanan çevre felaketlerine rağmen "yenilenebilir enerji" kaynaklarına hâlâ kısmi oranda bütçe ayıran kapitalist devletlerin çevre sorunlarıyla ilgili önlemleri geline nokta da hiç de iç açıcı değildir. Başta güneş enerjisi olmak üzere rüzgar, dalga vb. yenilenebilir enerji kaynakları, bugünün teknolojisiyle oldukça kullanışlı ve temiz kaynaklardır. Termik ve nükleer santrallere oranla çevreyi yok denecek kadar az kirliletmektedirler. Çevre kirliliğinin yaklaşık %40'unu tek başına termik santrallerde yakıt olarak kullanılan kömür atıkları

oluşturmaktadır. 2011'deki Fukuşima faciasından sonra nükleer enerjiden kısmi olarak da vazgeçip termik santrale yönelen ülkelerin çevre kirliliği üzerinden demagoji yapmaları tamamen kendi sınıf çıkarları çerçevesinde anlaşılabilir bir durumdur.

Türkiye Çevre Sorunları Vakfı, "Eğer herhangi bir filtre kullanılmazsa 100 megawatt gücünde kömürle çalışan bir termik santralin kirlileti etkileri"ni şöyle sıralamaktadır:

Kükürt dioksit (SO₂) - 45.000 Ton/Yıl
Azot oksitler (NO_x) - 26.000 Ton/Yıl
Karbonmonoksit (CO) - 750 Ton/Yıl
Katı partiküller (PM) - 32.500 Ton/Yıl
Hidokarbonlar - 250 Ton/Yıl
Kül - 5660 Ton/Yıl

Söz konusu vakfın yayınlarında ayrıca şunlar söyleniyor: "SO₂ ve NO_x gazları asit yağmurlarının oluşumundan birinci derecede sorumludurlar. Bacalardan atılan kükürt ve azot oksitler, hakim rüzgarlarla ortalama 2-7 gün içerisinde atmosfere taşınırlar. Bu zaman süresi içinde bu kirlileticiler, atmosferdeki su partikülleri ve diğer bileşenlerle tepkimeye girerek sülfürik asit ve nitrik asiti oluştururlar. Bunlar da yeryüzüne yağmur ve kar ile ulaşır. Böylece baca gazları ikinci kez ve daha geniş bir bölgeye etki etmiş olurlar. Bölgenin arazi yapısı ve hava koşullarına bağlı olarak, etki yüzlerce kilometreye kadar yayılabilmektedir. Asit yağmuru denilen bu olgu yalnızca canlılar için değil, taş yapıtlar ve eski sanat eserleri için de önemli bir tehlike oluşturmaktadır."

Sadece termik santrallerin tek başına doğaya verdiği zararlar böyle olduğu hal-

de hâlâ dünyada enerji üretimi için yaygın bir şekilde kullanılıyorlar.

İnsan eliyle doğada yaratılan yıkım, sadece çevre kirliliğinden ibaret değildir. Doğanın çeşitli şekillerde tahrip edilmesi de bu yıkımın bir parçasıdır. Ormanların bilinçsiz bir şekilde kesilmesi, hayvanların deri ve kürkleri için bilinçsizce avlanması, doğadaki madenlerin aşırı kullanımı ve buna ek olarak uzay atıkları bu tahribin ilk akla gelenleridir. Sadece Amazon ormanlarında yapılan ağaç kesimleri yüzlerce canlı çeşidini yok etmiştir. Keza Afrika ormanlarının giderek çölleşmesi tahribatin başka bir örneğidir.

KYOTO PROTOKOLÜ

Küresel ısınmaya ve çevre sorunlarına karşı toplumsal duyarlılık ve mücadele ister istemez dünya burjuvazisini göstermelik de olsa bazı adımlar atmaya zorlamıştır. Bu çerçevede atılan adımlardan biri Kyoto Protokolü'dür ve küresel ısınma sorununa karşı imzalanan ilk uluslararası anlaşmadır. İlk defa 1997 yılında gündeme gelse de ancak 2005 yılında yürürlüğe girebilmiştir. Kyoto Protokolü'nün ana amacı, küresel ısınma sorununa dikkat çekilerek, "karbon ve sera" gazlarının doğaya salınımlarının sınırlandırılmasıdır. Protokol, doğadaki sera gazının en az %5'e indirilmesi, motorlu araçlarda CO₂ çıkışının düşürülmesi, çevresel çöp depolama tesislerinin yapılması, termik santrallerin daha kontrollü inşası, nükleer enerjinin ön plana çıkarılması, güneş enerjisi ve yenilenebilir kaynakla-

ra yönelmek gibi hedefler içermektedir.

Ne var ki gelinen yerde sözleşmenin sadece kağıt üzerinde kaldığı görülmüştür. Nitekim 2015-16'da Paris İklim Sözleşmesi'nin imzalanması (ki ABD sonradan çekilmiştir bu anlaşmadan) bunun bir itirafı olmuştur. Geçtiğimiz yıllarda Avrupa'daki bazı otomotiv firmalarında "karbon salınımı" konusunda patlak veren kriz, otomotiv tekellerinin soruna yönelik bakış açılarını gözler önüne sermektedir. Ayrıca termik ve nükleer santrallere her geçen gün yenileri eklenmeye devam ediyor.

Paris İklim Sözleşmesi'ni imzalamayan ülkelerden biri olan Türkiye, enerji ihtiyacının en büyük bölümünü kömür ve doğalgaz ile çalışan termik santraller ve halen yapımlarına devam edilen hidroelektrik santralleri (HES) ile karşılamaktadır. Son yıllarda Rusya ile yapılan anlaşmalar çerçevesinde Akkuyu, Sinop ve Kırklareli'de kurulması düşünülen nükleer santraller tüm çevre sorunları göz ardı edilerek onaylanmıştır. Keza ormanların talan edilerek ranta açılması, yol çalışmaları çerçevesinde Kuzey Ormanlarının yok edilmesi, fabrikaların denetimsizliği, yoğun kömür kullanımı yağmacı AKP iktidarı döneminde katbekat artmıştır.

Türkiye ne yazık ki temiz enerji alanında diğer kapitalist ülkelerin çok çok gerisinden gelmektedir. Bu tablo sadece bugünkü iktidar sahiplerinin değil, bir bütün olarak sermaye düzeninin eseridir. Tüm olgular göstermektedir ki kapitalist sistem parçalanıp tarihin çöplüğüne gömülmeden, çevre sorunları kesin olarak çözüme kavuşamayacaktır.

Struma'dan Aquarius'a göçmen gemileri

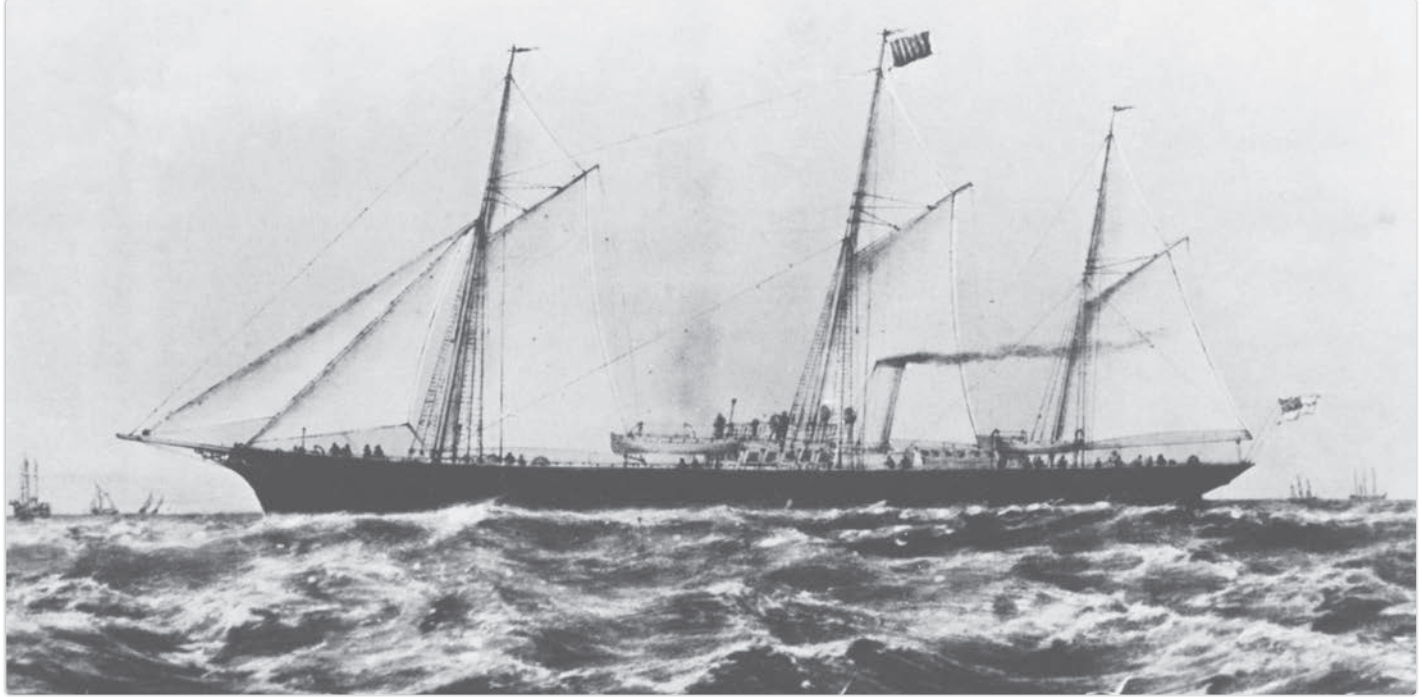
Struma'nın yıldönümü geride kaldı. Üzerinden 77 yıl geçti. Normalde İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasındaki Yahudi katliamları döne döne anlatılırken bu katliam yok sayılır. Bu sene de tablo değişmedi. Hem de Struma'nın sözüm ona "faili" Sovyetler Birliği gösterilmeye çalışıldığı halde görmezden geliniyor. Ve de bugün Rusya'yı kötü göstermek istemelerine rağmen yine de Struma hatırlanmıyor.

Bunda bir çelişki yok. Zira söz konusu gemi, Yahudi katliamı kadar başka bir sıfatı daha taşıyor. Struma "göçmenlerin gemisi" olduğu için, bugün de aynı kadeiri yaratanlar susuyor. "İnsanlığın göç acıları" diye tekrarladıkları nakaratlarındaki iki yüzlülüklerini bu anlamda kullanamıyorlar. Tam da bundan dolayı Struma'dan 77 yıl sonra Aquarius gemisinin yaşadıkları görülmelidir. Aquarius'u anlamak için gözlerden kaçırılan Struma'ya dönmek gerek.

1940 yılında Struma gemisi, Romanya'daki Yahudilerin Nazi soykırımından kaçmak için kendi ürettikleri bir çözümün adıydı. Ekonomik gücü olan 790 Yahudi satın aldıkları gemiyle Balkanlar'dan kaçıp Filistin'e gidecek, böylece Nazi ölüm makinasından kurtulacaklardı. Fakat göz ardı ettikleri, salt faşist Alman devleti ve destekçileri değil emperyalistler ve işbirlikçileri için de canlarının değerinin olmamasıydı. Ve seyahat özgürlüğü de sistemin çıkarları sınırındaydı. Gemi satın almış olmak, istediğin yere gitme hakkın olduğu anlamına gelmiyordu!

Dolayısıyla, geminin yola çıkışından kısa bir süre sonra İstanbul'da yaşadıkları teknik sorunlardan ibaret değildi. Geminin motoru bozuk olduğu için arıza vermişti. İstanbul açıklarında geminin tamir edilmesini beklerken, Türk sermaye devletinin çirkin yüzü de görülüyordu. "Kim-senin kabul etmediklerine ev sahipliği yapmayacakları" başbakan tarafından ifade ediliyordu. İngiltere bu Yahudilerin Filistin'e gelmesini o gün için istemiyordu. Geriye de dönemeyecek olanlara ölüm dışında bir yol bırakılmamıştı. İstanbul'daki Yahudi cemaati ellerindeki imkanlarla gemiye erzak taşıyordu. Toplama kamplarında hapsedilmemek, gaz odalarına gitmemek için çıkılan yolda, yüzen bir toplama kampındaydılar.

Ve kapitalizm kirli yüzünü bu trajedi-

de de ortaya serdi. Gemiden sadece dokuz Yahudinin çıkışına izin verildi. Bunlar ne küçük çocuk ne acil sağlık sorunu yaşayan kişilerdi. Vizesi olanlar ve ayrıcalıklı olanlar! Martin Segal ve ailesi gemiden herkesin bakışları arasında tahliye edildi. Neden? Segal, Standard Oil Company of New York isimli bir Amerikan petrol şirketinin Romanya müdürüydü. Aracı olarak devletten bu iltiması alan kişi ise Vehbi Koç'tu! Vehbi Koç bu şirketin Türkiye temsilcisiydi ama Amerika'nın ve müttefiklerinin Nazilere krom satışına karşı uygulamaları nedeniyle kara listedeydi. Koç, Segal ailesini kurtarmak için İçişleri Bakanı Faik Öztrak ve İstanbul Emniyet Müdürü İhsan Sabri Çağlayangil'le görüşüp "vize" alınca, ABD Koç Şirketi'ni kara listeden çıkardı.

Ya kalanlar? Onların arkasında ne emperyalist tekeller ne de burjuvalar vardı. Bundan dolayı Türk sermaye devletinin onların kaderini belirlediği sona itildiler. Bir süre daha bekletildikten sonra gizlice halatların kesilmesiyle sürüklenmeye başladı. Yeniden bağlanmak yerine Şile açıklarına çektiler. Motorsuz ve zincirsiz bir geminin açıklara sürükleneceği biliniyordu. Böylece Türk karasularından çıkan gemi Karadeniz'e uzaklaşacaktı. Gemi Sovyetler Birliği'nin yabancı ve tanımsız gemileri Nazi'lere ait saymasından dolayı bir denizaltı tarafından batırıldı. Yüzlerce insanın cesetlerine dahi ulaşılmadı.

"Sadece David Stoliar adlı 20 yaşında

bir yolcu ve Ivanof Diko isimli ikinci kapitan sağ kurtuldu. Stoliar ve Diko sabaha kadar bir tahta kirişe tutunarak hayatta kalmaya çalıştı. İkili aynı zamanda donmak üzereydi. Daha sonra tüm umutları tükenen Diko kendini akıntıya bıraktı ve yaşamına son verdi. Stoliar ise çaresizlikten bileklerini kesmek istedi ancak donmak üzere olan elleri çakıyı açamadı." (Wikipedia)

Struma böyle bitti. Aradan geçen on yıllara rağmen suskunluk hâkim. Gemiye Sovyet denizaltısının batırması savaş koşullarında anlaşılır olduğu için buradan yüklenemiyorlar.

Aquarius ise sonu trajedi olarak yazılmamış başka bir göçmen gemisi hikayesi. İtalya ve Fransa arasında gerilime neden olan gemi belirsiz bir seyir izlemek zorunda bırakıldı. Struma'da olduğu gibi... Göçmen kabulünde yaşananlar siyasal kriz olarak yansısı da, o gemideki göçmenlerin ruh halini düşünen olmadı.

"Sınır Tanımayan Doktorlar ve Alman yardım vakfı SOS Méditerranée yönetimindeki Aquarius gemisinde, geçen Cumartesi ve Pazar günleri Libya açıklarında 6 ayrı operasyonla kurtarılan 629 kişi dünden beri Akdeniz'de kendilerine bir liman açılmasını bekliyor. Gemide 123 refakatsiz çocuk, 11 bebek ve 7 hamile kadın da bulunuyor. (...) Salvini, sosyal medya üzerinden yaptığı açıklamalarda 'Bugün de bir Alman sivil toplum örgütüne ait, Hollanda bayrağı taşıyan Sea

Watch 3 gemisi Libya açıklarında yine göçmen yüklemeyi bekliyor, elbette onları İtalya'ya getirmek için. Alman derneği, Hollanda gemisi, Malta kılını kıpırdatmıyor, Fransa onları geri çeviriyor, Avrupa'nın umrunda değil. Artık yeter!' dedi."

Haber BBC'den... İki gün belirsizliğe sürüklenen gemi İspanya'nın kabulü ile yeni rotasına gidiyor. İtalya İçişleri Bakanı, en yakın güvenli liman olmalarına rağmen göçmenleri almamalarını ve İspanya'ya gitmelerini 'zafer' ilan ediyor. Sistemin aynı çarklarla döndüğü yerde, Struma'dan Aquarius'a hikâye aynı kalıyor. 77 yıl önce Türk sermaye devletinin zaferi, şimdi İtalyanların başarısı!

Bu sorunu bizzat yaratan savaş çığırkanı sistem göçmenleri ölüme terk etmeye devam ediyor. Aquarius da son değil. İtalya Aquarius'un ardından bir gemiyi daha reddetti. İtalya'da iktidara gelen ırkçı ve göçmen düşmanı hükümetin politikaları yeni Strumalar hazırlıyor. Fransa ve Almanya gibi kapitalist devletler İtalya'yı suçlayarak kendilerine uzanan sorumluluktan kaçıyor.

Ama Struma'daki gibi devlet baskısıyla oluşan ölüm sessizliği artık yok. Göçmenlerin kaderini devletlerin insafına bırakmamak için yükseltelen bir mücadele var. Avrupa'da yükselen ırkçılık karşısında bu alanda da mücadele sürüyor.

İ. MANUŞYAN

Kadın işçilerin örgütlenme ve mücadele sorunları

“Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için sınıfa karşı sınıf!” şiarıyla, BDSP tarafından 24 Şubat'ta, İstanbul'da düzenlenen panel-forumda yapılan sunumdur...

Kapitalist krizin derinleştiği, beraberinde sömürü ve savaş politikalarının tırmandırıldığı bir dönemdeyiz. Dönemin ağır tablosundan en çok etkilenen kesim ise kuşkusuz ki kadınlardır. Kriz koşullarından en çok onlar etkileniyorlar. Savaşlarda, göç yollarında onlar katlediliyor, onlar tacize-tecavüze uğruyorlar. En ileri sayılan Avrupa ülkelerinde bile kadınlara yönelik saldırılar tırmanıyor, kadın sorunu kendisini çok daha ağır bir şekilde hissettiriyor.

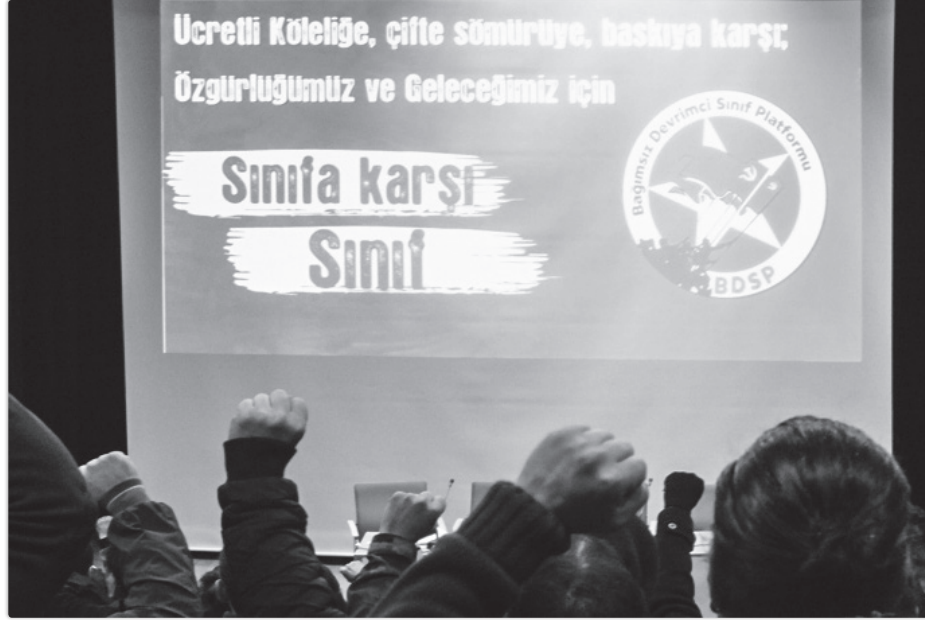
Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kadın sorunu gitgide ağırlaşıyor. Özellikle AKP iktidarı döneminde baskıcı-gerici politikaların en önemli muhatabı kadınlardır. Toplumu baskı altında tutmak için her türlü yolu deneyen AKP iktidarı, bunu başarabilmenin bir yolunun da kadınları baskı altında tutmak, sindirmekten geçtiğinin farkındadır. Bu sebeple bulunduğu her fırsatta kadınlara aşağılayıcı söylemler iktidar temsilcilerinin dilinden düşmemekte, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz adeta teşvik edilmektedir. Bu tablonun en ağırını ise işçi ve emekçi kadınlar yaşıyorlar.

NEDEN MÜCADELE ETMELİ?

Kadın işçiler erkek işçilere göre daha ağır sömürü koşullarına maruz kalıyorlar. Sermayenin çıkarları için hayata geçirilen sömürü politikaları kadınlar üzerinden meşrulaştırılıyor. Kadın işçiler için düşük ücretler, işsizlik, güvencesiz çalışma, uzun çalışma saatleri en önemli sorunlar arasında yer alıyor.

Ev işleri, çocuk-yaşlı-hasta bakımı gibi işler çalışan kadınlar için ağır çalışma koşullarıyla birleştiğinde kadınların yaşadıkları çifte sömürü çekilmez hale geliyor. Ya da çocuk, yaşlı, engelli bakımı pek çok kadın için çalışmama nedeni olabiliyor.

Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri ise kadın işçilerin sadece evde ya da sokakta karşı karşıya kaldıkları olaylar değildir. Bu sorunlarla kadın işçiler işyerlerinde de boğuşmaktadır. Özellikle işyerlerinde yaşanan mobbing, sözlü ve fiziki taciz olaylarının üstü örtülmektedir. Kadın işçiler karşı

karşıya kaldıkları bu tarz saldırılar karşısında “işsiz kalma”, “adının çıkması” vb. kaygılarla sessiz kalabiliyorlar.

İstatistik veriler de kadın işçilerin çalışma yaşamında erkek işçilere göre çok daha geride kaldığını göstermektedir:

- Tarım dışı kadın işsizliği %18,8'dir (erkeklerde %11,5).

- Genç nüfusta kadınların işsizlik oranı daha da artmaktadır. Ne eğitim ne de istihdamda olan, yani işsiz 15-24 yaş kadın oranı %33,6'dır (erkeklerde %16).

- Kadınların %23,8'i taşeron çalışma, özel istihdam büroları aracılığıyla çalışma ve ücretli düzensiz istihdam biçimlerinde, yani güvencesiz çalışmaktadır (erkeklerde %18,9).

- Kadınların %44'ü, yani neredeyse yarıya yakını asgari ücret ve altında çalışmaktadır (erkeklerde %31).

- Kadınların sendikalaşma oranı %8'dir (erkeklerde %14).

- Yasada belirlenmiş bir hak olmasına rağmen işyerlerinde kreş ya da kreş yardımı hemen hemen yok gibidir. DİSK-AR'ın bir araştırmasına göre kadınların %2'sinin çalıştıkları işyerlerinde kreş, %1'inde kreş anlaşması, %4'ünde ise maddi destek bulunuyor.

- Pek çok kadın işçi işe alım sırasında, terfi ve atamalarda, aynı iş yaptığı erkek işçiye göre ücret konusunda ayrımcılık yaşıyor. DİSK-AR'ın araştırmasına göre kadınların %13,7'si cinsiyete dayalı ayrımcılık yaşamaktadır. %8,6'sı ise işyerinde medeni durum/çocuk sahibi olma durumuyla ilgili ayrımcılığa uğruyor.

- Kadın işçilerin karşı karşıya kaldığı ayrımcılık kendisini örgütlü oldukları zeminlerde de göstermektedir. Örneğin sendikalarda örgütlü kadınların ancak %5'i sendikalarda aktif görev alabilmektedir.

Kısacası kadın işçiler işyerlerinde sömürünün en katmerlisini yaşamakta, ayrımcılığa, şiddete uğramakta, kadın sağlığı ve analık konumundan gelen ihtiyaçları görmezden gelinmektedir. Kadın işçilerin sınırlı mevcut hakları ise mücadele ile elde edilmiş, hiçbirisi kadın işçilere kendiliğinden verilmemiştir.

SONUÇ ALICI BİR MÜCADELE İÇİN SORUN DOĞRU KAVRANMALI

Kadın işçilerin işyerlerinde yaşadıkları sorunlara ve kadın sorununun işçi sınıfı içerisindeki yansımalarına karşı mücadele etme ihtiyacının ne denli yakıcı olduğu açıktır. Bu ihtiyaca karşılık vermek ise en başta doğru bir bakış açısına bağlıdır. Bir diğer deyimle, kadın sorununu doğru bir temelde kavramak ile nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği arasında sıkı bir ilişki vardır.

Bilindiği üzere kadın cinsinin erkek cins karşısındaki tarihsel yenilgisi özel mülkiyetin ortaya çıkması ile başlamıştır. Kapitalist sistem kendisinden önceki sınıflı toplumlardan kadın sorununu devralmış ve kendi ihtiyaçları doğrultusunda kadının ikincil cins konumunu ağırlaştırmıştır. Sorununun temelinde özel mülkiyet ilişkilerinin, bugün için ise bu ilişkileri düzenleyen sistem olarak kapitalizmin

olduğunu tespit etmek, kadın sorununun kalıcı çözümünün ancak bu sistemin temellerinden yıkılması ve sınıflı toplum düzeninin ortadan kalkması ile sağlanabileceğini göstermektedir. Kuşkusuz bu yol uzun ve meşakkatli bir yoldur. Ancak bugünden bu sorunun çözülmesi için yapılabilecek pek çok şey, atılabilecek pek çok adım vardır.

Kadın sorununun bütün bir kadın cinsini kestiği söylenebilir. Ancak kadın sorununu en ağır şekilde ve her yönüyle yaşayanların kadın işçi ve emekçiler olduğu açıktır. Bu açıdan kadın işçilerin mücadeleye katılması kadın sorununun çözümüne giden yolda temel halka konumundadır. Kuşkusuz bu adım sadece kadın sorununun kalıcı çözümüne giden yolda atılması gereken bir adım değildir. Bir bütün olarak işçi sınıfının kurtuluşu için kadın işçilerin mücadeleye katılması gerekmektedir. Kadın işçilerin sadece kadın olmalarından kaynaklı yaşadıkları sorunlara karşı değil, sınıfsal konumları gereği işçi sınıfının bir parçası olarak mücadeleye yerlerini almaları tüm işçi sınıfının kurtuluşu için bir gerekliliktir. Bu durum kadın sorununa karşı verilecek mücadeleyi sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele almak gerektiğini göstermektedir.

Kadın işçiler işçi kimlikleri ile mücadeledeki yerlerini alabilmeli, erkek sınıf kardeşleri ile birlikte her türlü mücadelede en önde durabilmelidirler. Elbette bu sorumluluk, kadın işçilerin kadın olmaktan kaynaklı yaşadıkları özgün sorunlara karşı mücadele etmelerinin son derece büyük önemini ortadan kaldırmıyor. Çoğu zaman bu özgün sorunlar kadınların mücadeleye ilk adımı atmalarında etkili olmaktadır. Bu sebeple özgün sorunlara karşı mücadele göz ardı edilmemeli, kadının kurtuluşuna giden yolda bu özgün sorunlara karşı mücadelenin taşıdığı önem unutulmamalıdır.

NASIL BİR MÜCADELE?

Kadın işçilerin aktif olarak mücadeleye katılması sınıf mücadelesinin büyümesini, kazanımların artmasını sağlayacaktır. Bununla paralel olarak kadın işçiler özgün taleplerine dair mücadelelerinde de kazanımlar elde edeceklerdir.

Pek çok deneyim kadın işçilerin mücadeleye katıldıklarında ne kadar karar-

lı olduklarını göstermiştir. Ancak çoğu durumda kadın işçilerin mücadeleye katılması erkek işçilere göre daha zor olmaktadır. Bu durumun yaşanmasında ataerkil ideoloji ve kültür etkilidir. Ataerkil ideoloji ve kültür kadın ve erkek işçiler arasında güçlü önyargılar oluşturmaktadır. Kadın işçilerin "yapabilecekleri" ile ilgili önyargılar erkek işçiler üzerinde olduğu kadar kadın işçiler üzerinde de etkilidir. Çoğu durumda kadın işçilerin kendileri, kadın işçiler üzerindeki gerici propagandanın uygulayıcısı-taşıyıcısı konumundadır.

Bazen bir sendikaya üye olmak için bile bir kadın işçi tek başına karar alamamaktadır. Bu kararı alabilmek için eşinden/babasından izin alması gerekmektedir. Aynı durum direnişe/greve çıkarken, hatta basit bir işe iade davası açarken bile yaşanabilmektedir. Bu tablonun oluşmasında gerici-baskıcı burjuva ideoloji ve bununla alakalı olarak kadın işçilerin yaşadığı özgüven eksikliği önemli bir rol oynamaktadır.

Kıscası ataerkil ideoloji ve kültür kadın işçilerin mücadeleye katılmalarında önemli bir engele dönüşmektedir. Bu sorunun aşılması için kadın işçilerin taban örgütlülüklerinde yer almalarını sağlamak, onları ön plana çıkarabilmek gerekmektedir. Kadın işçilerin buldukları taban örgütlülüklerinde erkek sınıf kardeşleriyle birlikte yer almaları, aktif görev ve sorumluluk üstlenmeleri, yani pratik faaliyet içerisinde olmaları ataerkil ideoloji ve kültürün aşılmasında en etkili yöntemdir. Bununla birlikte bilinç açıklığı sağlayacak eğitim çalışmalarının taban örgütlülüklerinde süreklileştirilmesi gerekmektedir.

Bu noktada erkek işçilerin de kadın sorunu ile ilgili bir bilinç açıklığına sahip olmaları önem kazanmaktadır. Erkek ve kadın işçilerin kapitalist sistemin oluşturduğu önyargıları aşmaları, bir sınıfın parçaları olarak birbirlerini kabul edebilmeleri için kadın işçilerin bilinçlenmesi kadar erkek işçilerin de kadın sorunu konusunda bilinçlenmeleri önemlidir. Özellikle içerisinde yer aldıkları taban örgütlülüklerinde erkek işçilerin kadın sorunu ile ilgili eğitilmeleri ve ön yargılarını aşabilmeleri için sistematik bir çaba ortaya konulması gerekmektedir.

Kadın işçilerin sendikalaşma oranları ve sendikalarda aldıkları görevlerin sınırlılığı ortadadır. Bu sebeple sendikal örgütlenmelerde ve temsilci vb. seçimlerinde kadın işçilere yönelik pozitif ayrımcılık yapılması kadın işçilerin özgüvenlerini geliştirirken, mücadeleye katılmalarını da kolaylaştıracaktır.

Kadınlara yönelik özgün çalışmayı düşünecek, planlayacak, hayata geçirmek için irade ortaya koyacak kadın ko-

misyonları (başka isim altında da olabilir) kurmak kadın işçilerin mücadeleye katılmalarını kolaylaştırmaktadır. Ancak bu komisyonların bağımsız-kendinden menkul kadın çalışmasını örgütleyen değil, tersine, ortaya koyduğu çalışmaları bulunduğu örgütün geneline mal eden bir şekilde işlemesi gerekmektedir. Bu şekilde işleyen komisyonlar hem kadın işçilerin özgün ihtiyaçlarını gözetken bir çalışma ortaya koymanın aracı olurken hem de sınıfın geneli içerisinde kadın sorununu işlemek açısından olanak sunmaktadır. Greif işgali sırasında kurulan kadın komisyonu bunun en ileri örneği olarak verilebilir.

MÜCADELE TALEPLERİ NE OLMALI?

İşçi sınıfının tüm mücadele talepleri elbette kadın işçilerin de mücadele talepleridir. Ancak bu taleplere ek olarak kadın işçilerin kadın olmaktan kaynaklı mücadele talepleri bulunmaktadır.

- Kadın işçilerin anne ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalışması yasaklansın!

- Doğum izinleri arttırılsın! Doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!

- Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde, nitelikli, ücretsiz ve tüm işçilerin yararlanacağı kreş ve emzirme odaları!

- Ev işleri, çocuk, yaşlı ve hasta bakımı toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülsün! (Her mahalleye ortak yemekhane, çamaşırhane, ücretsiz ve nitelikli yaşlı-hasta bakımevleri, çocuk evleri)

- Zorunlu haller dışında gece çalışması yasaklansın! Zorunlu gece çalışması 4 saatle sınırlandırılansın!

- Ücretli regl izni!

- 8 Mart resmi tatil ilan edilsin ve toplu iş sözleşmelerinde ücretli izin olarak yer alsın!

- Cinsiyet ayrımcılığına son verilsin! Eşit işe eşit ücret ödensin!

- İşyerlerinde kadına yönelik şiddete karşı cezai yaptırım uygulansın!

Bu talepleri kazanmak için kararlı bir şekilde mücadele etmek en başta kadın işçilerin sorumluluğundadır. Ancak bu talepler aynı zamanda erkek işçilerin de talepleri olabilmeli, onlar tarafından sahiplenilmeleri ve erkek işçilerin bu talepler uğruna verilecek mücadelede aktif olarak yer almaları sağlanabilmelidir.

8 MART'TA ALANLARA!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ön günlerinde mücadele çağrımızı yineliyoruz. Emekçi kadınların, emekçi erkeklerle birlikte kazandığı bir mücadele günü olan 8 Mart'ın içini boşaltma çabalarına karşı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde geçmesi için taleplerimiz ve mücadele şiarlarımızla alanlara çıkalım!

8 Mart öncesi emekçi kadınlar buluştu

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ön günlerinde İzmir, Çorlu ve Ankara'da işçi ve emekçi kadınlar çeşitli etkinlikler düzenledi.

"SOYLEYECEK SÖZÜMÜZ DEĞİŞTİRECEK GÜCÜMÜZ VAR!"

Ege İşçi Birliği (EİB) ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nın (DEV TEKSTİL) birlikte örgütlediği etkinlik 2 Mart'ta gerçekleştirildi. Etkinlikte konuşan EİB temsilcisi direnen işçileri selamlayarak kadın sorununun tarihsel kökenine ve AKP gericiliğine değindi. Kadın sorununun çözümü için kadın-erkek işçi ve emekçilerin mücadele etmesi gerektiği vurgulanan etkinliği yaklaşık 300 gündür direnen Flormar işçileri de gönderdikleri video ile selamladılar. Grup Arzeba ve DEV TEKSTİL tiyatro atölyesinin de sahne aldığı etkinlikte DEV TEKSTİL temsilcisi talepler için mücadeleye ve sendikal bürokrasi engeline değindi. İzmir Müzisyenler Derneği'nin türküleri ve marşları ile coşkulu halaylarla etkinlik sonlandırıldı.

ANKARA'DA TOPLUMSAL MÜCADELEDE KADINLAR PANELİ

Ankara İşçi Meclisi'nin 3 Mart günü gerçekleştirdiği panelde taciz-tecavüze, işçi düşmanı yasalara karşı mücadeledenin gerekliliği vurgulandı. Yazar Sibel

Özbudun'un 'politik mücadelede kadın' başlıklı sunumunda, kadınların dünya çapında devrimci mücadelelerin ön saflarında yer aldığına dikkat çekildi. DEV TEKSTİL Kadın Bürosu adına yapılan konuşmada da örnekleriyle kadının mücadele içerisinde özgürleştiği vurgulandı. Süreyya Karacabey'in 'Kadın ve Sanat' başlıklı sunumunun ardından forum kısmında işçi emekçi kadınlar deneyimlerini paylaşarak panelistlere sorular yönelttiler. Etkinlik Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Atölyesi'nin dinletisi ile sonlandı.

BKB'DEN COŞKULU VE KİTLESEL 8 MART ETKİNLİĞİ

Bağımsız Kadın Birliği'nin (BKB) 5 Mart günü Çorlu'da gerçekleştirdiği etkinlikte 8 Mart'ın tarihsel ve güncel anlamını konu alan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinliğin açılış konuşmasında, emekçi kadınların dünyanın dört bir yanında hakları için mücadelede ön saflarda yer aldığına işaret edilerek "BKB olarak biz de bu sosyal mücadelenin bir parçası olduğumuz bilinciyle hareket ediyoruz" denildi. Devamında Rapsika Müzik Topluluğu, BKB'li kadınlar ve gençlerin oluşturduğu tiyatro topluluğu, Nazım Hikmet'in 'Tanya' şiiriyle bir metal işçisi, BKB ritim grubu sahne alırken emekçi kadınların öz emeğinin ürünü olan sunum da ilgiyle karşılandı.

Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!

31 Mart yerel seçimleri öncesinde siyasal tablo "beka" tartışmalarından yerelde uygulanacak projelere kadar geniş bir yelpazede ilerliyor. Tayyip Erdoğan, ekonomik krizin faturasının emekçilerin sırtına yüklenmesini manipüle etmek için kurulan "tanzim satış"larını bir "varlık" göstergesi olarak adlandırdı. İşsizlik kuyrukları, faturaların bel büken tutarları, açlık ve yoksulluk sınırı, işten atmalar emekçilerin payına düşenlerdir.

Diğer tarafta ise krizi fırsata çeviren burjuvazi ve her şeyi onların sırtından almaya çalışan bir iktidar gerçeği durmaktadır. Tüm toplumu ve gençliği düzene yedeklemek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Burada seçim dönemi ve sonrasında gençliği taraflaştırmak için işlenecek gündemleri ele alacağız.

Ortadoğu ve daha özelinde Suriye'de açığa çıkan tablo emperyalizmin kanlı yüzünü bir kez daha ortaya sermiştir. Coğrafyamız açısından temel bir öneme sahip bu gündem AKP iktidarı tarafından bir malzeme olarak kullanılmaktadır. Oysa kendisi emperyalizmin kanlı işbirlikçilerinin temel dayanaklarından biridir. Emperyalizmin askeri olarak öne sürülen geniş gençlik kesimlerini anti emperyalist mücadelede taraflaştırabilmek önemli bir yerde durmaktadır. Bir yandan "Savaş değil eğitime bütçe!" talebimizi yükseltirken, diğer yarıyla emperyalizm karşıtı mücadeleyi örgütleyeceğiz.

Eğitimin her alanında piyasalaşma hâkim hale gelmiştir. Üniversite öğrencilerinin burs- kredi almadan okuyamaması, burs-kredinin yanı sıra bir de çalışmak zorunda kalması, en önemli sorun alanlarından birini oluşturmaktadır. Yapılan araştırmalar, üniversite öğrencilerinin günde 5 saat çalışmaya, 2 saat okula ayırdığını ortaya koymuştur.

Yanı sıra 2019 Bütçesi'nden üniversitelere ayrılan pay bir önceki yıla oranla yüzde 42 azaltılmıştır. Son beş yılın verileri her yıl düzenli bir şekilde üniversiteyi terk eden öğrenci sayısında artış yaşandığını göstermektedir. 2017-2018 döneminde bu artış önceki döneme göre ikiye katlanmıştır. Kantin ve yemekhanelerde fiyatların artması, yurt ve barınma koşul-

larının insanca olmaması ve fahiş fiyatları bulması, bölüm masraflarının artması, ekonomik krizin gençliğe yüklenen faturasını işaret etmektedir. Bunun bir diğer yansıması işçi-emekçi çocukları için özel üniversitelere yönelim olmuştur. Şehir dışında okumanın masraflı olması nedeniyle pıtrak gibi çoğalan, liseden bozma görünümlü özel üniversitelere bu yönelim, hem aileler hem de çocukları için uzun yıllar borçlanmayı getirmektedir.

Dünya sıralamasında ilk 500 üniversite arasında Türkiye'de bulunan üniversiteler artık yok. "Bilim üretmek"le sorumlu olan üniversiteler, iktidarın üzerinden bir yükü daha almak için "tanzim satış noktası" kurmakla övünür hale geldiler. Dokuz Eylül Üniversitesi bunun en güncel örneği. Atanan kayyım rektörlerle "imam eriği" propagandası yapan rektörlerden, "Tayyip Erdoğan'a tapmak farzdır" diyen rektörlere kadar, gericilikte yelpazenin genişlediği bir süreci geride bıraktık. Üniversitelere cami, camilere "gençlik kolu" projeleri ile gençlik topyekûn bir kuşatma altında.

ODTÜ'de 8 Mart etkinliğine getirilen yasak, İstanbul'da Önder Babat eylemine yapılan saldırı, üniversite içerisindeki faaliyetlere dönük yasağın tutum, son yılların üniversite tablosunu ortaya koymaktadır. Geçtiğimiz aylarda ODTÜ'de gerçekleşecek evrim konferansına izin verilmezken, ardından kapılar Tayyip Erdoğan'a sonuna kadar açıldı. Bu tablo bize üniversitelerde "son kaleler" in de tehlikede olduğunu göstermektedir.

MİT geçtiğimiz haftalarda rektörlere bir konferans düzenledi. Hakan Fidan, "Bölgesel Güvenlik Değerlendirmesi" adı altında YÖK'te akademisyenlerle bir araya geldi. Tartışılan başlıkların yanı sıra MİT ve YÖK'ün açık işbirliği, üniversitelerde açılan "istihbarat" bölümleri, cirit atan resmi ve sivil polislerle üniversite olmaktan çıkıyor.

Dinci gericilik tüm kanalları kendisine akıtmak için özel bir çaba sarf etmektedir. AKP'nin Ardahan'da yapacağı miting için başka şehirden getirtilen parti üyeleri Ardahan'daki Kaşgarlı Mahmut KYK yurdunda konaklatıldı. Eskişehir'deki Kredi ve Yurtlar Kurumu (KYK) Gündüzalp Öğrenci Yurdu'nun yemekhanesinden AKP seçim aracına sefer taslarıyla

yemek taşındığı görüntülendi. Tüm bunlar, AKP'nin arka bahçesine dönen üniversitelerin tablosunu özetlemektedir.

İhraç edilen, intihar eden ve öldürülen akademisyenleri ile üniversitelerin içerisinde bulunduğu derin krizi ve çürümeyi yansıtmaktadır. 15 Temmuz darbe girişiminin fırsata çevrilmesi ve ilerici birikiminin tasfiyesi hedefleyen adımlar bir boşluğa da yol açmıştır. Türkiye'nin ilerici birikiminin tasfiyesi sonrası buraları asgari nitelikten yoksun gericiler doldurmaktadır. İmamlar, gericiler, tarikatlar, ülkücü çeteler devreye sokulmaktadır. Tam bir kaosun hüküm sürdüğü eğitim alanına bir akademi alanı eklenmiştir. Eskişehir Üniversitesi'nde meydana gelen katliam, Ceren Damar'ın vurulması akademi alanındaki çeteleşmeyi ayyuka çıkarmıştır.

"DÜNYADA BİR HEYULA DOLAŞIYOR"

Toplumun ve gençliğin üzerine çöken bu karanlık tablodan çıkışı sağlayacak yegane ışık mücadelenin kendisidir. ODTÜ'de "kafeteryayı kapattırıyoruz" eylemi, Önder Babat eylemi, bölünen üniversitelerin öğrencilerinin "taşınmama" üzerine bir araya gelmesi, KYK yurtlarında ve İstanbul Hadımköy'de yurt koşullarının yetersizliği, çalışmayan kaloriferlere karşı öğrencilerin tepkisi anlamlıdır. Keza gelişen kadın eylemlerinde, gerici yasanın geri çektilmesinde, alanlara çıkan kitlenin büyük bir kısmı genç kadınlardan oluşmaktadır. Bu dinamik henüz üniversitelerde kendini ortaya koyamasa da, kadın sorununda duyarlılık ön plandadır.

Sadece Türkiye'de değil, dünyada da gençlik mücadele dinamizmi taşımaktadır. Toplumsal muhalefetin en önemli bileşenlerinden biri olarak sokaklarda ve direniştedir. Fransa'da "sarı yeleklilerin" eylemlerinde ve Macron'un eğitim politikalarına karşı işgal gerçekleştirdiler, direniş alanlarında yerlerini aldılar. Arnavutluk'ta "Yeni Yüksek Öğrenim Reformu"na karşı boykotta ve sokaklarda, Avustralya'da Adani Kömür Madeni'nin inşasını protesto etmek için parlamento işgalinde oldular, Hollanda'da bursların kaldırılmasına, Latin Amerika'da paralı eğitime, İtalya'da "güvenli okullar" dayatmasına karşı sokaklara çıktılar. İsveçli genç öğrenci Greta Thunberg'in başlat-

tığı boykotun Almanya'nın farklı kentlerinde küresel ısınmaya karşı bir gençlik hareketine dönüşmesi ve yayılması, Belçika, İsviçre ve Almanya'da öğrencilerin "Fridays for Future" şiarı ile dersleri boykot edip, yürüyüşler düzenlemeleri de güncel örneklerdir.

Evet, "dünyada bir heyula dolaşiyor." *The Economist*, milenyum (Y kuşağı) gençlerinin sosyalizme ilgisi olduğunu ve "sosyalizmin tekrar moda olduğunu" yazdı. Bu, dünya çapında gençliğin nasıl bir arayış içinde olduğunu göstergesidir.

KAPİTALİZME KÖLE, KARANLIĞA TESLİM OLMA!

Gençlik, kapitalizme köle, karanlığa teslim olmayacaktır. Dünya gençliğinin ayakta olduğu bir süreçte bu dinamik elbette coğrafyamızda da kendisini dışa vuracaktır. Dolayısıyla gelişen her süreci bu dinamiği açığa çıkarmak için değerlendirmek gerekiyor. Seçim dönemi boyunca düzenin çok yönlü kuşatması altında bulunan gençlik kitlelerine "verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var" diyebilmek önemli bir yerde duruyor.

Bunu gençliğin gündemleri ile birleştirmek, yaratıcı bir çalışma ile üniversitelerin içerisinde yürütebilmek, cüretli ve ısrarlı bir çalışma ile mümkündür.

Hesap sorma çağrısını yükselteceğimiz birkaç örnek:

Ataması yapılmadığı için intihar eden "Merve Çavdar"ı unutma! Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!"

Üniversitelerin bölünmesi sürecini örnekleyerek; "Bir yasa ile üniversiteni bölenleri unutma! Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!"

"ODTÜ'de ihmallerden kaynaklı öldürülen İrem Kütük'ü unutma! Düzen partilerine verilecek oyumuz yok, sorulacak hesabımız var!", vb...

Düzeni, düzen partilerini, kapitalizmi etkin bir biçimde teşhir edeceğimiz bir döneme girmiş bulunuyoruz. Gençlik kitlelerini bu taraflaştırma çabası gençliğin siyasal öznelerini eğitmek anlamına da gelmektedir. Düzene karşı devrim bakışı ile örgütlü mücadelenin önemini anlatacağımız bir süreç bizi bekliyor.

ODTÜ'de gerici baskı ve yasaklara karşı mücadelenin olanakları

Yıllardır bilim, ilerici değerler ve devrimci geleneğiyle toplumun gündemine giren ODTÜ, Verşan Kök'ün ODTÜ'ye rektör atanmasından bu yana, bu değerlerin ODTÜ Rektörlüğü eliyle tasfiye edilmeye çalışılmasıyla gündeme geliyor.

Geçtiğimiz süreçte "Sarı Yelekli", "Kriz" ve "19 Aralık Hapishane Katliamı" gündemli etkinlikler yasaklandı ODTÜ'de. Ardından, "Ülkemizin içinde bulunduğu seçim süreci boyunca Üniversitemiz dışından siyasi parti, topluluk, kurum ve kuruluşlar ile Üniversitemiz bünyesinde resmi topluluk olmayan gruplar tarafından yapılmak istenen panel ve/veya toplantılara izin verilmeyecektir" şeklinde bir açıklamayla genel etkinlik yasağı getirildi. Bunları Medya Topluluğu'nun kapatılması, Aykut Kence Evrim Konferansı'nın yasaklanması, sermaye şefi Erdoğan'ın ODTÜ'ye yaptığı "ziyaret" vesilesi ile ODTÜ kampüsünün polis ablukasına alınması, sırf bu "ziyaret" yüzünden akademik takvimde yapılan değişiklik, öğrencilerin ortak yaşam alanlarını oluşturan kafeterya gibi yerlere erişimin kısıtlanması, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesi ile yapılan bir etkinliğin rektörlük tarafından "siyasi" bulunarak yasaklanması gibi adımlar izledi. Bu kadarı ODTÜ Rektörlüğü'nün 3 ayda yaptığı icraatlerin küçük bir özeti sadece.

Bu saldırılara karşı ODTÜ öğrencilerinin belli bir tepkisi olsa da bu tepkiler okuldaki dağınık ve örgütsüz tabloyu maalesef değiştiremiyor. Geçmişte binlerce öğrencinin katıldığı protestoların düzenlendiği ODTÜ'de rektörlüğün saldırılarına karşı yapılan eylem ve etkinliklerin

kitlesel bir katılımdan uzak olduğunu görüyoruz. Elbette, sermayenin tek adam rejimiyle birlikte toplumun gömüldüğü karanlık ortam ve toplumsal muhalefetin çekildiği oldukça geri nokta bunun başlıca sebeplerini oluşturuyor. Ama ODTÜ özgülünde bazı öznel sebepler de ön plana çıkıyor. Bu öznel zayıflıklar aşılmadan ODTÜ'de kayyum rektör Verşan Kök'e karşı bir kitlesel mücadele örülmesi de olanaksız görünüyor.

Bu öznel sebeplere baktığımızda, öncelikli sorunlardan birinin, okuldaki mücadeleye dinamiğinin dar gündemlere hapsedilerek eritilmesi olduğunu görüyoruz. AKP iktidarının rektörlük vasıtasıyla ODTÜ'ye yönelttiği mevcut saldırının içeriği tamamen politik olsa da ODTÜ'lü öğrencilerin mücadelesi "politikadan olabildiğince uzak" bir çizgi izlemeye çalışıyor. Bunun en somut örneği Erdoğan'ın "ziyareti" vesilesi ile düzenlenen forumda Erdoğan'ın ziyaretinin neredeyse hiç dile getirilmemesi, konuşulamamasıdır. Bunun yerine "yemekhane zammı" gibi gündemler ön plana çıkartılmaya çalışılmış ve bu durum bizzat forumun katılımcısı olan öğrencilerin de tepkisi-

ni çekmiştir. Elbette yemekhane zammı gibi öğrencilerin yaşamını etkileyen ve ücretsiz eğitim hakkı talebi kapsamında mücadele verilmesi gereken meseleler önemli bir yerde durmaktadır. Fakat iktidarın kuklası olma görevini icra eden rektörlüğün attığı her adım ODTÜ'nün geçmişten bugüne temsil ettiği politik değerleri tasfiye etmeye yöneliktir ve bu saldırıya karşı mücadele verilmesi için ODTÜ öğrencilerinin ortak bir politik zemine birleşmesi, rektörlüğe karşı verilen mücadelenin bu zemine oturtulması gereklidir.

Bir diğer öznel sebep ise sermayenin ODTÜ'ye verdiği özel önemdir. ODTÜ'de hemen her gün bir kariyer topluluğunun stant açtığını, etkinlik düzenlediğini, birçok şirketin CEO'sunun ODTÜ'ye ziyaretler gerçekleştirdiğini görüyoruz. Öğrenci topluluklarından esirgenen, Aykut Kence Evrim Konferansı için kullanılmasına izin verilmeyen Kültür ve Kongre Merkezi'nin Kariyer Fuarı için sermayedarlara tesis edilmesi bir tesadüf değildir. Bu fuara çoğu "savunma" sanayisinden olmak üzere 57 firma katılmıştır ve fuara öğrencilerin ilgisi yoğun olmuştur. Bu ODTÜ

öğrencilerinin geleceksizlik kaygısı duyduğunun bariz bir göstergesidir.

ODTÜ öğrencilerinin gelecek kaygılarına çözüm olarak gördükleri kariyer hedefleri ise elbette çözümsüzlükten başka bir şey değildir. Fakat toplumsal kurtuluşu bir alternatif olarak toplumun geniş kesimlerine sunacak bir hareketin bulunmadığı koşullarda ODTÜ öğrencilerinin böylesine bireysel kurtuluş yollarına yönelmesi oldukça olağandır. Sermayedarlar da bu yönelimden faydalanarak ODTÜ'yü nitelikli teknik eleman ihtiyacını rahatlıkla karşılayacak bir okula çevirmeyi arzulamaktadırlar. Bu durumun ODTÜ'ye yönelen tasfiye hareketinin en büyük ayaklarından birini oluşturduğu gerçeği, maalesef mevcut durumda göz ardı edilebilmektedir.

Bu tabloda çıkarılacak sonuç bellidir. Yukarıda da vurguladığımız gibi, ODTÜ öğrencilerinin okula yönelmiş tasfiye hareketini püskürtmeleri için ortak bir politik zemine bir araya gelmeleri ve bu mücadelelerini bu zemin üzerinden yürütmeleri gereklidir. Bu zemin ister istemez siyasal iktidarı-sermayeyi karşısına alan bir niteliğe sahip olmak zorundadır. Zira tasfiye hareketinin özneli bizzat onlardır. Bunun yanı sıra hemen her üniversite öğrencisinin karşısına çıkan geleceksizlik sorunu üzerine özel bir dikkatle eğilmek elzem bir ihtiyaçtır. (Sermayenin Kariyer Toplulukları vasıtasıyla ODTÜ'de büyük bir kitleyi kendisine yedeklediği açıktır ve bu kitle, temelinde gelecek kaygısı üzerinden Kariyer Toplulukları ile buluşmaktadır.) Mücadelenin politik açıdan geri ve dar gündemlere daralmış tablosunu değiştirmek ve kitlesel bir niteliğe bürünmesini sağlamak ancak böyle mümkün olabilir.

ODTÜ'de 8 Mart etkinliğine yasak

ODTÜ'de Sosyal Demokrasi Topluluğu'nun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü sebebiyle düzenlemeyi planladığı "Yerel Yönetimlerde Kadın" paneli, "siyasi olması" gerekçesiyle rektörlük tarafından yasaklandı. CHP Ankara Milletvekili Gamze Taşçier ve Ankara Mimarlar Odası Şube Başkanı Tezcan Karakuş Candan'ın katılımı planlanan etkinliğin yasaklanması üzerine Sosyal Demokrasi Topluluğu şu açıklamayı yaptı:

"ODTÜ Sosyal Demokrasi Topluluğu

olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kapsamında gerçekleştireceğimiz, CHP Ankara Milletvekili Gamze Taşçier ve Ankara Mimarlar Odası Şube Başkanı Tezcan Karakuş Candan'ın konuşmacı olacağı 'Yerel Yönetimlerde Kadın' konulu panele siyasi olduğu gerekçesi ile ODTÜ rektörlüğü tarafından izin verilmemiştir. Sosyal Demokrasi Topluluğu'nun siyasi konuları siyasi kişilerle tartıştığı etkinlikler yapmasından daha doğal bir şey olamayacağı rektörlüğe

söylenmiş ancak sonuç alınamamış ve etkinliğimiz yasaklanmıştır. Siyasal fikir topluluklarına siyasi etkinlikler yapmanın demokrasinin esasıdır ve OHAL rejimini ODTÜ'ye yayma çabasıdır.

ODTÜ yönetiminin iktidar korkusunu sebep olduğu bu akıl dışı engellemeyi kınıyor ve bu siyasetleştirme çabasının sonuç vermeyeceğini biliyoruz. ODTÜ dikta karşısında sesi titreyenlerin değil diktaya karşı ayakta duranlarıdır."

Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!

